Jules Verne

Spărgătorii blocadei

I DELFINUL.

Cel dintâi fluviu ale cărui ape făcură spume sub roțile unei nave cu aburi a fost Clyde. Era în 1812. Vaporul se numea Cometa şi făcea curse regulate între Glasgow şi Greenock, cu o viteză de şase mile pe oră. Începând de atunci, mai mult de un milion de steamere sau de pacheboturi au urcat ori au coborât pe râul scoțian, iar locuitorii marelui oraş comercial trebuie să fi fost cu totul familiarizați cu minunile navigației cu aburi.

Totuşi, în ziua de 3 decembrie 1862, o imensă mulțime compusă din armatori, negustori, manufacturieri, muncitori, marinari, femei, copii, se îngrămădea pe străzile noroioase din Glasgow şi se îndrepta spre docul Kelvin, vast şantier de construcții navale aparținând domnilor Tod şi Mac Gregor. Acest ultim nume dovedeşte cu prisosință că faimoşii descendenți ai nobilimii din Highland1 au devenit industriaşi şi că din toți vasalii vechilor clanuri au făcut muncitori de uzină.

Docul Kelvin e situat la câteva minute de oraş, pe malul drept al lui Clyde. Curând, imensele sale şantiere fură invadate de curioşi; nu mai rămânea vreun loc neocupat nici pe chei, nici pe zidul debarcaderului, nici pe acoperişurile depozitelor; râul era şi el brăzdat de ambarcațiuni, iar pe malul stâng înălțimile Govan deveniseră un furnicar de spectatori.

Nu era vorba, cu toate acestea, de vreo ceremonie extraordinară, ci

Jules Verne

Spărgătorii blocadei

I DELFINUL.

Cel dintâi fluviu ale cărui ape făcură spume sub roţile unei nave cu aburi a fost Clyde. Era în l8l2. Vaporul se numea Cometa şi făcea curse regulate între Glasgow şi Greenock, cu o viteză de şase mile pe oră. Începând de atunci, mai mult de un milion de steamere sau de pacheboturi au urcat ori au coborât pe râul scoţian, iar locuitorii marelui oraş comercial trebuie să fi fost cu totul familiarizaţi cu minunile navigaţiei cu aburi.

Totuşi, în ziua de 3 decembrie l862, o imensă mulţime compusă din armatori, negustori, manufacturieri, muncitori, marinari, femei, copii, se îngrămădea pe străzile noroioase din Glasgow şi se îndrepta spre docul Kelvin, vast şantier de construcţii navale aparţinând domnilor Tod şi Mac Gregor. Acest ultim nume dovedeşte cu prisosinţă că faimoşii descendenţi ai nobilimii din Highland1 au devenit industriaşi şi că din toţi vasalii vechilor clanuri au făcut muncitori de uzină.

Docul Kelvin e situat la câteva minute de oraş, pe malul drept al lui Clyde. Curând, imensele sale şantiere fură invadate de curioşi; nu mai rămânea vreun loc neocupat nici pe chei, nici pe zidul debarcaderului, nici pe acoperişurile depozitelor; râul era şi el brăzdat de

ambarcaţiuni, iar pe malul stâng înălţimile Govan deveniseră un furnicar de spectatori.

Nu era vorba, cu toate acestea, de vreo ceremonie extraordinară, ci pur şi simplu de lansarea unei nave. De asemenea operaţiuni cei din Glasgow nu puteau fi decât prea sătui. Delfinul – acesta era numele vaporului construit de domnii Tod şi Mac Gregor – avea, prin urmare, ceva deosebit? La drept vorbind, nu. Era o navă mare, de o mie cinci sute de tone, construită din tablă de oţel, şi pentru care se făcuse totul în vederea unei navigaţii rapide. Motorul ei, ieşit din atelierele Lancefield Forge, suporta presiuni înalte şi avea efectiv cinci sute de cai putere. El punea în mişcare două elice jumelate, situate de-o parte şi de alta a etamboului2, spre pupa, şi complet independente una de cealaltă – aplicaţie cu totul nouă a sistemului domnilor Dudgeon şi Millwal, care dă navelor o viteză apreciabilă şi le permite să evolueze într-un spaţiu foarte restrâns. Cât despre pescajul Delfinului, acesta nu era prea mare. Cunoscătorii nu se înşelau apreciind pe bună dreptate că nava aceea era destinată navigaţiei prin trecători de adâncime mijlocie. Dar, în sfârşit, toate aceste particularităţi nu puteau justifica în nici un fel interesul ieşit din comun al publicului. În definitiv, Delfinul n-avea nimic nici în plus, nici în minus faţă de alte vase. Trebuiau cumva învinse, la lansarea lui, unele dificultăţi mecanice? Nicidecum. Fluviul Clyde găzduise până atunci în apele sale nenumărate nave cu un tonaj mai demn de luat în seamă, iar lansarea Delfinului urma să se facă în chipul cel mai obişnuit.

Într-adevăr, când refluxul mării prinse a se face simţit, începură manevrele; loviturile de ciocan cădeau perfect sincronizate asupra penelor care trebuiau să clintească chila navei. Curând, un tremur străbătu toată acea construcţie masivă; deşi fusese mişcată abia puţin, se simţea că începe să se deplaseze; alunecarea porni, se acceleră, şi în câteva clipe Delfinul, părăsind cala unsă

meticulos, plonja în Clyde în mijlocul unor nori denşi de stropi albi. Partea din spate se lovi de fundul mâlos al apei, apoi săltă pe creasta unui val uriaş, iar magnificul steamer, purtat de propriul său elan, s-ar fi zdrobit de cheiurile şantierelor din Govan dacă nu l-ar fi oprit ancorele, aruncate toate deodată cu un zgomot de-a dreptul formidabil.

Lansarea la apă reuşise perfect. Delfinul se legăna liniştit pe undele fluviului Clyde. Când îl văzură ajuns în elementul său natural, spectatorii bătură din palme şi urale nesfârşite se înălţară de pe cele două maluri.

Dar de ce atâtea strigăte şi aplauze? Fără îndoială, chiar şi celor mai pătimaşi dintre spectatori le-ar fi venit teribil de greu să-şi explice entuziasmul. De unde venea, aşadar, interesul cu totul deosebit trezit de nava aceea? Numai şi numai din misterul în care îi era învăluită destinaţia. Nu se ştia ce fel de comerţ urma să facă şi, întrebând diferite grupuri de curioşi, rămâneai pe bună dreptate uimit de diversitatea părerilor emise în legătură cu acest subiect foarte serios.

Totuşi, cei mai informaţi, sau cei care pretindeau că sunt astfel, erau de părere că vaporul urma să joace un rol important în războiul cumplit care decima pe atunci Statele Unite ale Americii. Dar nu ştiau mai multe despre asta, iar dacă Delfinul era un vas pirat, o navă de transport, un vapor confederat sau unul al marinei federale, nimeni n-ar fi putut s-o spună.

Uraaa! striga cineva, afirmând că Delfinul era construit în contul Statelor Sudului.

Hip! hip! hip! striga altul, jurând că un vas atât de rapid nu se mai întâlnise pe coastele americane.

Prin urmare, ignoranţă deplină, iar ca să ştii exact cum stau lucrurile ar fi trebuit să fii asociatul, ori măcar prietenul intim al lui Vincent Playfair and Co. din Glasgow.

Bogată, puternică şi pricepută casă de comerţ era aceea pe a cărei firmă figura numele Vincent Playfair and Co. Era

o familie veche şi stimată, descinzând din acei lorzi Tobacco, care construiseră cele mai frumoase cartiere ale oraşului. După actul de independenţă al Uniunii, aceşti negustori abili întemeiaseră primele agenţii comerciale din Glasgow, făcând comerţ cu tutun din Virginia şi din Maryland. Se născură averi imense; fu creat un nou centru comercial. Glasgow deveni curând un oraş industrial şi manufacturier; se înălţară pretutindeni filaturi şi topitorii, iar în câţiva ani prosperitatea locului atinse nivelul cel mai înalt.

Casa Playfair rămase fidelă spiritului întreprinzător al înaintaşilor. Se lansă în operaţiuni dintre cele mai îndrăzneţe şi păstră neştirbită onoarea comerţului englez. Actualul ei conducător, Vincent Playfair, om la cincizeci de ani, cu un temperament mai ales practic şi pozitiv, nu însă şi lipsit de îndrăzneală, era un armator pursânge. Nimic nu-l preocupa în afara chestiunilor comerciale, nici măcar partea politică a tranzacţiilor. Altfel, era foarte onest şi loial.

Ideea de a fi construit şi echipat Delfinul nu şi-o putea totuşi revendica. Ea aparţinea categoric nepotului său, James Playfair, un holtei prezentabil de treizeci de ani, cel mai cutezător skipper3 din marina comercială a Regatului Unit.

Într-o zi, la cafeneaua Tontine de sub arcadele primăriei, după ce citise înfuriat ziarele americane, James Playfair îi împărtăşi unchiului său un proiect de mare aventură.

— Unchiule Vincent, îi zise pe neaşteptate, se pot câştiga două milioane în mai puţin de o lună!

— Şi ce se riscă? întrebă unchiul Vincent.

— O navă şi o încărcătură.

— Altceva nimic?

— Ba da, pielea echipajului şi a căpitanului; dar asta nu contează.

— Hai să vedem, zise unchiul Vincent, căruia îi plăcea expresia.

— Ce să mai vedem? reluă James Playfair. Ai citit Tribune, New York Herald, Times, Enquirer of Richmond, American

Review?

— De douăzeci de ori, nepoate James.

— Crezi şi dumneata, ca mine, că războiul Statelor Unite va dura încă multă vreme?

— Foarte multă vreme.

— Ştii ce mult suferă din cauza acestei lupte interesele Angliei şi mai ales cele ale oraşului Glasgow?

— Şi încă şi mai mult cele ale casei Playfair and Co., răspunse unchiul Vincent.

— Îndeosebi acelea, replică tânărul căpitan.

— Mă necăjesc zi de zi din pricina asta, James, şi mă gândesc cu groază la dezastrele comerciale pe care le poate aduce după sine acest război. Nu pentru că firma Playfair n-ar fi solidă, nepoate, dar ea are parteneri pe care-i poate pierde. Ah, americanii ăştia, sclavagişti sau aboliţionişti, îi trimit la naiba pe toţi!

Dacă din punctul de vedere al marilor principii ale umanităţii, mereu şi pretutindeni superioare intereselor personale, Vincent Playfair n-avea dreptate să vorbească astfel, el avea motivele lui să nu judece lucrurile decât sub aspect pur comercial. Cel mai important produs american de export lipsea pe piaţa din Glasgow. Foamea de bumbac4, ca să folosesc energica expresie englezească, devenea pe zi ce trece mai ameninţătoare. Mii de muncitori se vedeau obligaţi să trăiască din mila publică. În Glasgow sunt douăzeci şi cinci de mii de războaie de ţesut mecanice, care înainte de războiul din America produceau şase sute douăzeci şi cinci de mii de metri de fir din bumbac pe zi, ceea ce înseamnă cincizeci de milioane de lire pe an. Ţinând cont de aceste cifre, vom înţelege perturbările produse în activitatea industrială a oraşului când materia textilă începu să lipsească aproape în întregime. Fiecare oră aducea noi falimente. Toate uzinele îşi restrângeau producţia. Muncitorii mureau de foame.

Tocmai spectacolul acestei cumplite mizerii îi dăduse lui James Playfair ideea îndrăzneţului său proiect.

— O să merg să caut bumbac, zise el, şi-o să-l aduc, orice s-ar întâmpla.

Dar, fiind şi el,negociant” ca şi unchiul Vincent, se hotărî să procedeze prin schimb şi să prezinte operaţiunea sub forma unei afaceri comerciale.

— Unchiule Vincent, zise, iată ideea mea.

— Hai să vedem, James.

— E foarte simplă. Vom cere să ni se construiască o navă de mare viteză şi foarte încăpătoare.

— Asta se poate.

— O vom încărca apoi cu muniţii, cu alimente şi îmbrăcăminte.

— Astea se găsesc.

— Am să preiau comanda acestui vapor. Voi sfida toate navele marinei federale întâlnite în drum. Voi sparge blocada unuia dintre porturile Sudului…

— Îţi vei vinde scump încărcătura confederaţilor, care au mare nevoie de ea, zise unchiul.

— Şi mă voi întoarce încărcat cu bumbac…

— Pe care ţi-l vor da pe nimic.

— Aşa cum spui, unchiule Vincent. Merge?

— Merge. Dar ai să treci?

— O să trec, dacă am o navă bună.

— Ţi se va face una în mod special. Dar echipajul?

— Oh, am să-l găsesc! Nu-mi trebuie prea mulţi oameni. Câţiva pentru manevre, şi atâta tot. Nu-i vorba să ne batem cu federalii, ci să-i lăsăm în urmă.

— Îi veţi lăsa, zise unchiul Vincent cu toată siguranţa. Şi acum, James, spune-mi înspre care punct de pe coasta americană intenţionezi să te îndrepţi?

— Până în acest moment, unchiule, câteva vase au spart deja blocada la New Orleans, la Willmington şi la Savannah. Eu mă gândesc să intru de-a dreptul în Charleston. Nici o navă englezească n-a reuşit încă să intre în şenalurile sale, exceptând Bermuda. Voi face la fel ca ea, iar dacă nava mea

are un pescaj mic, am să merg pe unde vapoarele federale nu vor putea să mă urmeze.

— Adevărul e, zise unchiul Vincent, că în Charleston există bumbac din belşug. Îl ard ca să scape de el.

— Da, încuviinţă James. În plus, oraşul e aproape încercuit. Beauregard nu mai are muniţii; îmi va plăti încărcătura cu aur greu.

— Bine, nepoate! Şi când vrei să pleci?

— Peste şase luni. Am nevoie de nopţi lungi, nopţi de iarnă, ca să trec mai uşor.

— Se va face, nepoate.

— Ne-am înţeles, unchiule.

— Ne-am înţeles.

— Nici psst?

— Nici psst!

Şi iată cum, cinci luni mai târziu, steamerul Delfinul era lansat la apă de la şantierele docului Kelvin fără ca adevărata lui destinaţie să fie cunoscută de cineva.

ÎI MANEVRA DE PLECARE.

Armarea Delfinului se făcu rapid. Greementul său era gata; mai avea nevoie doar de ajustări. Delfinul purta trei catarge de goeletă, lux aproape inutil. Într-adevăr, nu pe vânt conta ca să scape de crucişătoarele federale, ci pe maşina puternică pe care o închidea între bordurile sale. Şi pe bună dreptate.

Spre sfârşitul lunii decembrie, Delfinul fu încercat în golful Clyde. Cu neputinţă de spus cine era mai mulţumit, constructorul sau căpitanul. Noul vapor aluneca minunat, iar la patent log5 se înregistră o viteză de şaptesprezece mile pe oră6, viteză neobţinuţă până atunci de nici o navă engleză, franceză sau americană. Desigur, în caz de luptă cu vasele cele mai rapide, Delfinul ar fi câştigat mai multe lungimi într-o competiţie maritimă.

La 25 decembrie începu încărcarea. Vaporul trase la cheiul rezervat steamerelor, puţin mai jos de Glasgow Bridge, ultimul pod de pe Clyde înainte de vărsare. Acolo,

pe platformele largi, erau depozitate imense cantităţi de muniţii, arme şi îmbrăcăminte, care treceau rapid în cala Delfinului. Natura acestei încărcături trăda misterioasa destinaţie a navei, iar casa Playfair nu reuşi să păstreze mult timp secretul. De altfel, Delfinul trebuia să plece neîntârziat. Nici un crucişător american nu fusese semnalat în apele engleze. Şi apoi, când veni vorba de alcătuirea echipajului, cum să mai poţi păstra tăcerea? Nu puteai îmbarca pe cineva fără să-i comunici destinaţia. La urma urmei, oamenii îşi riscau pielea, iar când îţi rişti pielea vrei să ştii întotdeauna în ce fel şi de ce.

Totuşi, această perspectivă nu făcu pe nimeni să ezite. Plata era bună şi fiecare îşi avea partea lui din afacere. Astfel că marinarii, dintre cei mai buni, se prezentară în număr mare. Lui James Playfair nu-i mai rămânea decât dificultatea alegerii. Dar alese bine şi, după douăzeci şi patru de ore, pe listele lui de echipaj figurau treizeci de mateloţi care ar fi făcut cinste iahtului Prea Graţioasei Sale Majestăţi.

Plecarea fu fixată pentru 3 ianuarie. La 3l decembrie, Delfinul era pregătit. Cala îi era doldora de muniţii şi de alimente, buncărele pline de cărbune. Nimic nu-l mai reţinea.

În 2 ianuarie, căpitanul se afla la bord şi tocmai arunca asupra navei sale o ultimă privire cercetătoare, când un bărbat apăru în capul scării Delfinului şi ceru să vorbească neapărat cu James Playfair. Unul din mateloţi îl conduse pe dunetă.

Era un ins solid, cu umerii largi, roşu la faţă şi cu un aer nătâng care ascundea cu greu un oarecare fond de fineţe şi veselie. Nu părea prea obişnuit cu treburile marinăreşti şi privea în jur ca un om în mică măsură deprins cu puntea unei nave. Totuşi, îşi dădea aere de lup de mare, cercetând greementul Delfinului şi legănându-se cum fac marinarii.

Când ajunse lângă căpitan, îl privi fix şi-i zise:

— Căpitanul James Playfair?

— Chiar el, răspunse skipperul. Ce doreşti de la mine?
— Să mă luaţi la bord.
— Nu mai am locuri. Echipajul e complet.
— Oh, un om în plus n-o să vă încurce. Dimpotrivă!
— Crezi? zise James Playfair, privindu-şi interlocutorul drept în ochi.
— Sunt sigur, răspunse matelotul.
— Dar cine eşti tu? întrebă căpitanul.
— Un marinar hârşit, pe cinstea mea, un zdrahon vânjos şi un ins care ştie ce vrea. Două braţe puternice ca astea pe care cu onor vi le propun nu sunt deloc de neglijat la bordul unei nave.
— Dar mai sunt, pe lângă Delfin, şi alte vase, iar pe lângă James Playfair alţi căpitani. De ce ai venit aici?
— Fiindcă vreau să fiu de folos la bordul Delfinului şi sub comanda căpitanului James Playfair.
— N-am nevoie de tine.
— Întotdeauna ai nevoie de un bărbat puternic, iar ca să vă arăt de ce sunt în stare, puteţi să mă puneţi la încercare cu trei sau patru dintre haidamacii cei mai vânjoşi din echipaj, vă stau la dispoziţie!
— Ia te uită! exclamă James Playfair. Cum te numeşti?
— Crockston, la ordinele dumneavoastră.
— Căpitanul se dădu câţiva paşi înapoi ca să-l examineze mai bine pe acest Hercule care i se adresase într-un mod atât de „răspicat”. Înfăţişarea, talia, aspectul matelotului nu-i dezminţeau deloc pretenţiile de om puternic. Era clar că trebuie să fi avut o forţă neobişnuită şi că nu părea nedescurcăreţ.
— Pe unde ai mai navigat? îl întrebă Playfair.
— Cam peste tot.
— Ştii ce intenţionează să facă Delfinul?
— Da, şi tocmai asta mă tentează.
— Ei bine, să mă trăsnească Dumnezeu dacă am să las să-mi scape un zdrahon ca tine! Caută-l pe secund, pe domnul Mathew, şi spune-i să te treacă pe listă.

După ce rostise aceste cuvinte, James Playfair se aştepta să-şi vadă omul întorcându-se pe călcâie şi fugind spre prova; dar se înşela. Crockston nu se clintea din loc.

— N-ai auzit ce-am spus? întrebă căpitanul.

— Ba da, răspunse matelotul. Dar asta nu-i totul, mai am ceva să vă propun.

— Ah, mă plictiseşti! zise brusc James. N-am timp de pierdut cu conversaţiile.

— N-o să vă plictisesc mult, reluă Crockston. Încă două cuvinte şi gata. Să vă spun: am un nepot.

— Are un unchi simpatic, nepotul dumitale, remarcă James Playfair.

— Ei, ei! făcu Crockston.

— O să termini odată şi odată? întrebă căpitanul, vizibil nerăbdător.

— Ei bine, iată care-i treaba. Când îl iei pe unchi, aranjezi şi pentru nepot, peste învoială.

— Ah, într-adevăr?

— Da, aşa se obişnuieşte. Unul nu merge fără celălalt.

— Şi ce-i cu nepotul ăsta al tău?

— E un băiat de cincisprezece ani, boboc pe care îl învăţ meseria. E plin de bunăvoinţă şi-o să ajungă marinar bun într-o zi.

— Aha, meştere Crockston, strigă James Playfair, nu cumva confunzi Delfinul cu o şcoală de muşi?

— Să nu vorbim de rău şcolile de muşi, spuse marinarul. Unul din ei a devenit amiralul Nelson, iar altul, amiralul Franklin.

— Nu, zău, amice! răspunse James Playfair. Ai un fel de a vorbi care-mi place. Adu-ţi nepotul; dar dacă nu-l găsesc în unchiul lui pe voinicul care pretinzi că este, unchiul va avea de-a face cu mine. Du-te şi întoarce-te într-o oră.

Crockston nu aşteptă să i se spună de două ori. Îl salută destul de stângaci pe căpitanul Delfinului, apoi coborî pe chei. După o oră, revenea la bord cu nepotul său, un băiat între paisprezece şi cincisprezece ani, cam plăpând, cam

slăbănog, cu un aer timid şi mirat, şi care nu semăna deloc cu unchiul lui nici în ce priveşte purtarea îndrăzneaţă, nici ca vigoare a corpului. Crockston însuşi se văzu obligat să-l stimuleze prin câteva cuvinte de încurajare.

— Hai, zicea el, curaj! N-o să ne mănânce nimeni, ce dracu! De altfel, mai avem timp să ne răzgândim.

— Nu, nu! răspunse tânărul. Şi Cerul să ne apere!

În aceeaşi zi, matelotul Crockston şi novicele John Stiggs erau înscrişi pe lista de echipaj a Delfinului.

A doua zi dimineaţa, la orele cinci, focurile steamerului fură aţâţate zdravăn; puntea tremura uşor de la vibraţiile cazanului, iar aburul ieşea fluierând prin supape. Sosise clipa plecării.

O apreciabilă mulţime se înghesuia, în ciuda orei matinale, pe cheiuri şi pe Glasgow Bridge. Venea să salute pentru ultima dată cutezătorul vapor. Vincent Playfair era şi el acolo, ca să-l îmbrăţişeze pe James, dar se purtă în această împrejurare ca un bătrân roman de odinioară. Îşi păstră cu eroism sângele rece, iar cele două sărutări apăsate cu care îşi tratã nepotul erau dovada unui suflet plin de vigoare.

— Du-te, James, îi zise tânărului căpitan, du-te repede şi întoarce-te încă şi mai repede. Mai ales nu uita să te foloseşti din greu de poziţia ta. Vinde scump, cumpără ieftin, şi unchiul tău îţi va acorda stima lui.

Cu această recomandare, împrumutată din Manualul negustorului perfect, unchiul şi nepotul se despărţiră şi toţi vizitatorii părăsiră bordul vasului.

În clipa aceea, Crockston şi John Stiggs erau pe teuga din faţă, unul lângă altul, iar primul îi spunea celui de-al doilea:

— Minunat, minunat! În mai puţin de două ore vom fi în larg şi am o părere foarte bună despre călătoria care începe aşa!

În loc de răspuns, novicele strânse mina lui Crockston. James Playfair tocmai dădea ultimele ordine pentru plecare.

— Avem presiune? îşi întrebă secundul.

— Da, căpitane, răspunse domnul Mathew.

— Ei bine, dezlegaţi parâmele.

Manevra fu executată imediat. Elicele se puseră în mişcare. Delfinul se urni din loc, trecu printre navele din port şi dispăru curând din ochii mulţimii care-l saluta cu ultimele urale.

Coborârea pe Clyde se făcu fără nici o greutate. S-ar putea spune că râul acesta a fost trasat de mâna omului, şi încă de o mână de maestru. De şaizeci de ani încoace, graţie dragării şi curăţirii repetate, a câştigat cincisprezece picioare adâncime, iar lărgimea i s-a triplat între cheiurile oraşului. Curând pădurea de catarge şi coşuri se pierdu în fum şi ceaţă. Zgomotul ciocanelor din topitorii şi al securilor de pe şantierele de construcţii se stinse în depărtare". În dreptul satului Partick, casele de odihnă, vilele, locuinţele de plăcere luară locul uzinelor. Micşorând aburul, Delfinul evolua printre digurile înălţate pe malurile râului şi deseori trecea prin strâmtori foarte înguste. Inconvenient de mică importanţă; pentru o apă navigabilă, în fond, contează mai mult adâncimea decât lărgimea. Condus de unul dintre excelenţii piloţi ai Mării Irlandei, vaporul înainta fără ezitare printre geamandurile plutitoare, coloanele de piatră şi acele big-gings7 prevăzute cu faruri care marchează şenalul. Peste puţin timp trecu de orăşelul Renfrew. Albia lui Clyde se lărgea la poalele colinelor Kilpatrick şi în faţa golfului Bowling, în fundul căruia se deschide gura canalului care leagă oraşul Edinburgh de Glasgow.

În sfârşit, la o înălţime de patru sute de picioare, castelul Dumbarton îşi ivi silueta uşor estompată de ceaţă şi, nu peste mult, pe malul stâng, navele din portul Glasgow dansară pe valurile stârnite de Delfin. Câteva mile mai încolo, fu depăşit Greenock, locul de baştină al lui James Watt. Delfinul ajunse la gura fluviului Clyde şi la intrarea în golful prin care acesta îşi varsă apele în Canalul Nordului. Acolo, nava simţi primele ondulaţii ale mării şi o luă de-a lungul coastelor pitoreşti ale insulei Arran.

În cele din urmă trecu de promontoriul Cantyre, aruncat de-a curmezişul canalului; întâlni insula Rathlin; pilotul se întoarse cu şalupa la micul său cuter care naviga în larg; redat autorităţii căpitanului. Delfinul o luă, prin nordul Irlandei, pe o rută mai puţin frecventată de nave şi, curând, pienrind din raza privirii ultima bucată de pământ european, se văzu singur în mijlocul oceanului.

III PE MARE.

Delfinul avea un echipaj bun; nu din marinari războinici, nici din mateloţi de abordaj, ci alcătuit din oameni care manevrau excelent. Nici nu-i trebuia mai mult. Voinicii aceia erau, unul ca unul, nişte inşi curajoşi, insă – cu toţii – mai mult sau mai puţin comercianţi. Alergau după avere, nu după glorie. N-aveau nici un pavilion de arătat altora, nici culori de apărat prin salve de tun şi, de altfel, întreaga artilerie de bord era alcătuită din două mici aruncătoare de pietre bune doar de semnalizat.

Delfinul înainta rapid; răspundea perfect speranţelor constructorilor şi căpitanului, şi în scurt timp ieşise din apele britanice. În jur, nici o navă; marea rută a Oceanului era liberă. De fapt, nici un vapor al marinei federale n-avea dreptul să-l atace sub pavilion englez. Să-l urmărească, da; să-l împiedice să spargă blocada, atâta tot. Aşa că James Playfair făcuse orice sacrificiu pentru viteza navei sale, anume ca să nu poată fi urmărită.

Orice s-ar fi întâmplat, paza vigilentă nu lipsea la bord. În ciuda frigului, cineva veghea în permanenţă în arboradă, gata să semnaleze cea mai mică pânză apărută la orizont. Când se lăsă seara, căpitanul James dădu domnului Mathew instrucţiuni dintre cele mai precise.

— Nu lăsaţi oamenii să stea prea mult de veghe, îi zise. Îi poate pătrunde frigul, iar în asemenea condiţii nu se face pază bună. Schimbaţi-i mereu.

— Înţeles, căpitane! răspunse domnul Mathew.

— Vi-l recomand pe Crockston pentru acest serviciu. Matahala pretinde că are o vedere excelentă; trebuie pus la

încercare. Includeţi-l în cartul de dimineaţă; să ţină sub observaţie ceaţa din zori. Dacă apare ceva nou, să fiu anunţat.

După care James Playfair se retrase în cabina sa. Domnul Mathew îl chemă pe Crockston şi-i transmise ordinele căpitanului.

— Mâine la şase, îi zise, să-ţi iei în primire postul de observaţie de pe vergile focului.

În loc de răspuns, Crockston scoase un mormăit afirmativ. Dar domnul Mathew nici nu se întorsese bine, că marinarul bombăni o grămadă de cuvinte fără înţeles, sfârşind cu exclamaţia:

— Ce naiba vrea să spună cu vergile focului?

Chiar atunci îi ieşi în cale, pe teuga din faţă, nepotul său, John Stiggs.

— Ei bine, bunul meu Crockston?

— Ei bine! Merge, merge! răspunse marinarul cu un zâmbet forţat. Nu-i decât o belea: afurisitul ăsta de vapor se scutură ca un câine care iese din apă, astfel că mi-e sufletul cam amărât.

— Sărman prieten! zise novicele uitându-se la Crockston cu un sentiment de vie recunoştinţă.

— Şi când mă gândesc, reluă marinarul, că la vârsta mea mi se mai întâmplă să am rău de mare! Ca o femeiuşcă! Dar o să-mi treacă, o să-mi treacă! Mă mai necăjesc şi vergile alea ale focului…

— Dragul meu Crockston, şi numai pentru mine…

— Pentru dumneata şi pentru el, răspunse Crockston. Dar nici un cuvânt celor de-aici, John. Ai încredere în Destin, el n-o să ne părăsească.

Cu aceste cuvinte, John Stiggs şi Crockston se întoarseră în cabina echipajului, iar marinarul nu adormi înainte de a-l vedea pe tânărul novice dormind liniştit în compartimentul strâmt care îi fusese repartizat.

A doua zi, la ora şase, Crockston se sculă şi plecă să-şi ia postul în primire; urcă pe punte, iar secundul îi dădu ordin

să se caţăre în arboradă şi să fie cu ochii în patru.

Auzindu-i vorbele, marinarul păru cam nehotărât; apoi, luând o hotărâre, porni spre pupa Delfinului.

— Hei, unde te duci? strigă domnul Mathew.

— Unde m-aţi trimis, răspunse Crockston.

— Ţi-am spus să treci la vergile focului.

— Ei, acolo mă duc, răspunse matelotul pe un ton imperturbabil, fără să-şi întrerupă mersul spre dunetă.

— Îţi baţi joc de mine? reluă domnul Mathew, pierzându-şi răbdarea. Cauţi vergile focului pe arborele artimon? Ai o mutră de orăşan care habar n-are să împletească o saulă ori să facă o matisare! La bordul cărui hârb ai mai navigat, amice? Treci la catargul focului, imbecilule, la catargul focului!

Mateloţii aflaţi pe punte, adunaţi în grabă de cuvintele secundului, nu-şi putură reţine un imens hohot de râs văzând figura tulburată a lui Crockston, care se întorcea spre teuga8 provei.

— Aşa, zise el pe când măsura din priviri catargul, al cărui vârf cu totul nevăzut se pierdea în ceţurile dimineţii. Va să zică, trebuie să mă caţăr acolo, sus?

— Da, răspunse domnul Mathew, şi încă repede. Pe sfântul Patrick, o navă federală ar fi avut timp să-şi înfigă bompresul9 în greementul nostru înainte ca acest trântor să ajungă la postul lui. Ai de gând să mergi odată?

Fără să crâcnească, Crockston se sui cu greu pe bastingaj; apoi începu să se caţăre pe scara de frânghie ca unul care nu se ştie folosi nici de picioare, nici de mâini. Ajuns la gabia focului, în loc să se salte cu uşurinţă pe ea, rămase nemişcat, agăţându-se de catarg cu disperarea celui apucat de ameţeală. Stupefiat de atâtea stângăcii şi simţindu-se cuprins de furie, domnul Mathew îi porunci să coboare pe punte imediat.

— Zdrahonul ăla, îi zise şefului de echipaj, n-a fost matelot niciodată în toată viaţa lui. Johnston, du-te şi vezi cam ce are prin sac.

Şeful de echipaj o luă grăbit spre cabina mateloţilor.

Între timp, Crockston cobora cu mare greutate; alunecându-i piciorul, se agăţă de o parâmă liberă şi căzu destul de rău pe punte.

— Neîndemânaticule, necioplitule, marinar de apă dulce! strigă domnul Mathew în chip de mângâiere. Ce cauţi tu la bordul Delfinului? Aha! te dădeai drept marinar de nădejde şi nu ştii nici măcar să deosebeşti catargul artimonului de cel al velei foc! Ei bine, o să stăm puţin de vorbă.

Crockston nu răspundea. Avea spinarea încovoiată, ca unul resemnat să primească orice. Chiar atunci se întoarse şeful de echipaj din inspecţia lui.

— Iată, îi zise secundului, ce-am găsit în sacul acestui ţărănoi: un portofel suspect, cu scrisori.

— Dă-l încoace, făcu domnul Mathew. Scrisori cu timbrul Statelor Unite ale Nordului! „Dl. Halliburtt, din Boston”! Un abolţionist! Un federal!… Mizerabilule! Eşti un trădător! Te-ai strecurat la bord ca să ne trădezi! Fii liniştit, treaba ta s-a sfârşit, şi-o să ai parte de ghearele pisicii cu nouă cozi10! Şef de echipaj, să fie anunţat căpitanul. Până vine, voi, ceilalţi, păziţi-l pe ticălosul ăsta.

Întâmpinat cu asemenea complimente, Crockston se strâmbă cumplit, dar nu scotea o vorbă. Îl legaseră de cabestan şi nu-şi putea mişca nici mâinile, nici picioarele.

După câteva minute, James Playfair ieşi din cabina sa şi se îndreptă spre teuga provei. Imediat, domnul Mathew îl puse pe căpitan la curent cu întâmplarea.

— Ce ai de spus? întrebă James Playfair, reţinându-şi cu greu mânia.

— Nimic, răspunse Crockston.

— Ce voiai să faci pe nava mea?

— Nimic.

— Şi ce aştepţi acum de la mine?

— Nimic.

— Cine eşti tu? Un american, aşa cum par să dovedească scrisorile astea?

Crockston nu răspunse.

— Şef de echipaj, zise James Playfair, cincizeci de lovituri de bici, ca să i se dezlege limba. Sunt de ajuns, Crockston?

— O să vedem, răspunse fără să clipească unchiul lui John Stiggs.

— Voi, ăştia, mişcaţi! porunci şeful de echipaj.

La acest ordin, doi mateloţi puternici îl dezbrăcară pe Crocksţon de bluzonul său de lână. Luaseră deja temutul instrument şi îl ridicau deasupra umerilor pedepsitului, în momentul când novicele John Stiggs, palid şi nefericit, se repezi pe punte.

— Căpitane! strigă el.

— Ah, nepotul! zise James Playfair.

— Căpitane, reluă novicele cu un efort care îi marca violent figura, spun eu ceea ce n-a vrut să spună Crockston! O să dezvălui ceea ce el vrea încă să ascundă. Da, e american, iar eu la fel; amândoi suntem duşmanii sclaviei, dar nu suntem trădători veniţi la bord ca să predăm Delfinul navelor federale.

— Atunci de ce-aţi venit? întrebă căpitanul cu asprime, cercetându-l atent pe tânărul novice.

Acesta ezită câteva clipe înainte de a răspunde, apoi, cu o voce destul de hotărâtă, zise:

— Căpitane, aş vrea să vă vorbesc între patru ochi.

Pe când John Stiggs îşi exprima dorinţa, James Playfair continua să-l examineze cu atenţie. Faţa tânără şi blândă a novicelui, vocea lui deosebit de plăcută, fineţea mâinilor sale albe, abia atinse de un strat de culoare, ochii mari a căror însufleţire nu putea ascunde blândeţea, toate acestea îl făcură pe căpitan să bănuiască ceva. După ce John Stiggs îi ceru să-i vorbească aparte, Playfair îl privi fix pe Crockston, care ridica din umeri; apoi mută asupra novicelui o privire întrebătoare pe care acesta n-o putu susţine, şi-i spuse doar atât:

— Vino.

John Stiggs îl urmă pe căpitan în dunetă, iar acolo, deschizând uşa cabinei sale, James Playfair îi zise novicelui, ai cărui obraji erau palizi din pricina emoţiei:

— Binevoiţi să intraţi, domnişoară.

Invitat astfel, John începu să roşească şi două lacrimi îi scăpară din ochi fără să vrea.

— Liniştiţi-vă, domnişoară, zise James Playfair pe un ton mai blând, şi vă rog să mă lămuriţi cărei împrejurări îi datorez cinstea de a vă avea la bord.

Tânăra ezită o clipă să răspundă; apoi, încurajată de privirea căpitanului, se hotărî să vorbească.

— Domnule, zise ea, mă duc să-mi întâlnesc tatăl la Charleston. Oraşul e încercuit pe uscat, blocat dinspre mare. Nu ştiam cum să ajung acolo, până când am aflat că Delfinul îşi propunea să spargă blocada. Prin urmare, m-am urcat pe nava dumneavoastră, domnule, şi îmi cer scuze că am făcut-o fără să vă cer consimţământul. M-aţi fi refuzat.

— Bineînţeles, răspunse James Playfair.

— Deci am făcut bine că nu v-am întrebat, zise fata cu o voce mai hotărâtă.

Căpitanul îşi încrucişa braţele, dădu un ocol prin cabină, apoi reveni.

— Cum vă numiţi? o întrebă.

— Jenny Halliburtt.

— Dacă e să judec după adresele de pe scrisorile găsite asupra lui Crockston, tatăl vă este din Boston?

— Da, domnule.

— Şi un nordist se află aşadar într-un oraş din sud în plin război de secesiune?

— Tatăl meu e prizonier, domnule. Era la Charleston când s-au tras primele focuri de puşcă ale războiului civil şi când trupele Uniunii au fost alungate din fortul Sumter de către confederaţi. Principiile tatălui meu au atras asupra lui ura adepţilor sclaviei şi, cu nesocotirea oricărei justiţii, el a fost întemniţat din ordinul generalului Beauregard. Eram atunci în Anglia, la o rudă care tocmai murise, şi singură, fără alt

sprijin decât în Crockston, cel mai credincios servitor al familiei, am vrut să-mi caut tatăl şi să-i împărtăşesc soarta.

— La urma urmei, ce e domnul Halliburtt? întrebă James Playfair.

— Un ziarist cinstit şi curajos, răspunse Jenny cu mândrie, unul din cei mai serioşi redactori ai Tribunei11 şi cel mai îndrăzneţ apărător al cauzei negrilor.

— Un aboliţionist! strigă cu putere căpitanul. Unul dintre oamenii care, sub pretextul lipsit de sens al abolirii sclaviei, şi-au umplut ţara de sânge şi ruine!

— Domnule, răspunse Jenny Halliburtt pălind, îmi insultaţi tatăl! N-ar trebui să uitaţi că aici sunt singura care îl poate apăra!

O roşeaţă intensă apăru pe fruntea tânărului căpitan; îl cuprinse o mânie amestecată cu ruşine. Poate că era pe punctul de a-i răspunde tinerei fără menajamente, dar reuşi să se abţină şi deschise uşa cabinei.

— Şef de echipaj! strigă el.

Cel chemat apăru în fugă.

— Cabina aceasta va fi de acum înainte a domnişoarei Jenny Halliburtt, zise căpitanul. Să mi se pregătească o cuşetă la capătul dunetei. Îmi ajunge atât. Şeful de echipaj se uita stupefiat la tânărul novice căruia i se dădea un nume femeiesc; dar, la un semn al lui James Playfair, ieşi.

— Iar acum, domnişoară, simţiţi-vă ca acasă, zise tânărul căpitan al Delfinului Apoi se retrase.

IV ŞIRETLICURILE LUI CROCKSTON.

Întreg echipajul află în scurt timp povestea domnişoarei Halliburtt. Pe Crockston nu-l deranja s-o spună. Din ordinul căpitanului, fusese dezlegat de cabestan, iar pisica cu nouă cozi se întorsese în culcuşul ei.

— Drăguţ animal, zise Crockston, mai ales când face pe blânda.

Îndată ce se văzu liber, coborî în cabina echipajului, luă o mica valiză şi i-o duse domnişoarei Jenny. Fata putu atunci

să-şi îmbrace din nou hainele femeieşti; rămase însă izolată în cabină şi nu se mai ivi pe punte.

În ce-l priveşte pe Crockston, deveni absolut limpede pentru toţi că era marinar tot atât de mult ca un ins din garda călare şi trebuiră să-l scutească de orice serviciu la bord.

În vremea aceasta, Delfinul înainta rapid de-a curmezişul Atlanticului, frământându-i valurile cu dubla sa elice, şi singura grijă a echipajului era să vegheze cu multă atenţie. A doua zi după scena care descoperi incognito-ul domnişoarei Jenny, James Playfair se plimba cu paşi repezi pe puntea dunetei. Nu făcuse nici o încercare de-a o revedea pe fată şi de-a relua conversaţia din ajun.

În timpul plimbării, Crockston îi ieşea mereu în cale şi-l examina pe furiş, cu o mutră satisfăcută. Era evident că dorea să stea de vorbă cu căpitanul şi începu să-l privească atât de insistent încât în cele din urmă acesta se enervă.

— Ah, ce mai vrei de la mine? zise James Playfair, adresându-se americanului. Te învârţi în jurul meu ca un înotător pe lângă o geamandură! N-ai de gând să încetezi?

— Îmi cer iertare, căpitane, răspunse Crockston clipind din ochi, dar am ceva anume să vă spun.

— Dă-i drumul!

— O, nu-i ceva deosebit. Vreau să vă spun atâta doar, că sunteţi om cumsecade în fond.

— De ce în fond?

— Şi în fond şi în rest.

— N-am nevoie de complimentele tale.

— Astea nu-s complimente. Ca să vi le fac, o să aştept să ajungeţi până la capăt.

— La care capăt?

— La capătul misiunii.

— Aha! Am de îndeplinit o misiune?

— Bineînţeles. Ne-aţi primit la bord, pe fată şi pe mine. Bun. I-aţi cedat domnişoarei Halliburtt cabina. Bun. M-aţi

scăpat de bici. Cum nu se poate mai bine. Ne duceţi de-a dreptul la Charleston. E minunat. Dar asta nu-i totul.

— Cum adică nu-i totul?! strigă James Playfair uluit de pretenţiile lui Crockston.

— Sigur că nu, răspunse acesta din urmă luându-şi un aer şiret. Tatăl e prizonier acolo!

— Şi dacă e?

— Şi dacă e, va trebui eliberat.

— Să-l eliberez pe tatăl domnişoarei Halliburtt?

— Fără îndoială. Un bărbat demn, cetăţean curajos! Merită să rişti ceva pentru el.

— Meştere Crockston, zise James Playfair încruntându-se, pari să fii un glumeţ de prima clasă. Dar ţine minte bine: eu n-am chef de glume.

— Vă mulţumesc, căpitane, răspunse americanul. Vorbesc foarte serios, nu glumesc deloc. Ce vă propun pare absurd la început, dar după ce o să vă mai gândiţi veţi vedea că nu puteţi face altfel.

— Cum! Va trebui să-l eliberez pe domnul Halliburtt?

— Exact. Veţi cere punerea sa în libertate generalului Beauregard, care n-o să vă refuze.

— Şi dacă mă refuză?

— Atunci, răspunse Crockston netulburat, vom folosi mijloacele forte şi vom umfla prizonierul de sub nasul confederaţilor.

— Aşa, strigă James Playfair pe care începea să-l cuprindă furia, aşa, nu-mi ajunge că trec printre vasele federale şi că sparg blocada la Charleston, mai trebuie să mă şi întorc în ocean sub canonada forturilor, şi asta numai ca să eliberez un domn pe care nu-l cunosc, unul dintre aboliţionişti aceia pe care îi detest, mâzgălitor de hârtie care îşi varsă cerneala în loc să-şi verse sângele!

— Oh, o lovitură de tun mai mult sau mai puţin! comentă Crockston.

— Meştere Crockston, zise James Playfair, ascultă bine aici: dacă te pun păcatele să-mi mai pomeneşti vreodată

despre povestea asta, te arunc în fundul calei, unde vei sta tot timpul cât durează traversarea, ca să înveţi să-ţi ţii gura.

Cu aceste cuvinte, căpitanul îl expedie pe american, care plecă bombănind:

— Ei bine, nu-s nemulţumit de conversaţie! Afacerea-i pornită! Treaba merge, merge!

Când James Playfair spusese „un abolиţionist pe care îl detest”, îl luase, desigur, gura pe dinainte. Nu era deloc un partizan al sclaviei, dar nu voia să admită că problema acesteia era predominantă în războiul civil al Statelor Unite, şi asta în ciuda declaraţiilor formale ale preşedintelui Lincoln. Pretindea oare că statele din sud – opt din treizeci şi şase – aveau în principiu dreptul să se separe, fiindcă se uniseră de bunăvoie? Nici măcar asta. Îi detesta pe nordişti, atâta tot. Îi detesta ca pe nişte fraţi desprinşi odinioară din familia comună, englezi veritabili care consideraseră că e bine să facă ceea ce el, James Playfair, aproba acum la Statele Confederate. Iată care erau opiniile politice ale căpitanului de pe nava Delfinul; dar în primul rând războiul din America îl atingea direct şi personal, încât purta pică acelora care făceau acest război. Se înţelege, deci, cum trebuie să fi primit propunerea de a elibera un adversar al sclaviei, ridicându-şi-i în cap pe confederaţi, cu care pretindea că face negoţ.

Totuşi, insinuările lui Crockston nu încetau să-l frământe. Le alunga departe, însă ele îi reveneau în minte neîncetat, iar când a doua zi domnişoara Jenny urcă pentru o clipă pe punte, nu îndrăzni să i se uite în ochi.

Şi era, fără îndoială, mare păcat, căci această fată cu părul blond, cu privirea inteligentă şi blândă, merita să fie privită de un tânăr de treizeci de ani; dar James se simţea încurcat în prezenţa ei; simţea că fermecătoarea creatură avea un suflet mare şi generos, a cărui educaţie se făcuse la şcoala nefericirii. Îşi dădea seama că tăcerea cu care o trata era un refuz de a-i aproba dorinţele cele mai scumpe. Nici domnişoara Jenny nu-l căuta pe James Playfair, însă nici nu-l

evita, şi în primele zile îşi vorbiră puţin sau deloc. Miss Halliburtt abia dacă ieşea din cabina ei şi, desigur, ea nu i-ar fi adresat vreodată o vorbă interesată căpitanului Delfinului, dacă o stratagemă de-a lui Crockston n-ar fi pus cele două părţi în contact.

Bravul american era un servitor credincios al familiei Halliburtt. Fusese crescut în casa stăpânului său şi devotamentul îi era fără margini. Bunul-simţ îi era pe măsura curajului şi a puterii. Aşa cum s-a văzut, avea un fel al său propriu de a privi lucrurile: trata evenimentele din perspectiva unei filosofii particulare; nu se descuraja uşor şi în cele mai dificile împrejurări ştia să se descurce minunat.

Acest om cumsecade îşi pusese în cap să-l elibereze pe domnul Halliburtt; să se folosească, pentru a-l salva, de nava căpitanului şi de căpitanul însuşi, după care să se întoarcă în Anglia. Aşa arăta planul lui, pe când fata nu dorea altceva decât să-şi găsească tatăl şi să împartă captivitatea cu el. Crockston încerca să-l mobilizeze pe James Playfair; atacase decis, dar inamicul nu dăduse înapoi. Dimpotrivă.

— Haide, îşi zise, trebuie neapărat ca domnişoara Jenny şi căpitanul să ajungă la o înţelegere. Dacă rămân posaci pe parcursul întregii traversări, n-ajungem la nimic. Trebuie să-şi vorbească, să discute, să se şi certe, dar să stea de vorbă, şi să fiu spânzurat dacă în timpul conversaţiei James Playfair nu va ajunge să propună el însuşi ceea ce astăzi refuză.

Văzând însă că fata şi tânărul se ocoleau, Crockston începu să se neliniştească. „Trebuie să grăbim lucrurile”, îşi zise.

Şi în dimineaţa celei de-a patra zile intră în cabina domnişoarei Halliburtt frecându-şi mâinile cu un aer de deplină satisfacţie.

— Veşti bune, strigă el, veşti bune! N-o să ghiciţi niciodată ce mi-a propus căpitanul. Un bărbat foarte cumsecade, chiar aşa!

— Ah, răspunse Jenny, a cărei inimă bătea cu putere. Ţi-a propus…?

— Să-l eliberăm pe domnul Halliburtt, să-l răpim de la confederaţi şi să-l ducem în Anglia.

— Adevărat? strigă Jenny.

— E aşa cum vă spun, domnişoară. Ce om de suflet e acest James Playfair! Iată cum sunt englezii: sau totul rău, sau totul bine! Ah, poate conta pe recunoştinţa mea şi sunt gata să mă las tăiat pentru el, dacă asta i-ar fi pe plac.

Bucuria domnişoarei Jenny fu imensă la auzul cuvintelor lui Crockston. Să-i elibereze tatăl! Ea nici măcar n-ar fi îndrăznit să-şi imagineze un asemenea proiect! Iar căpitanul Delfinului îşi risca pentru ea nava şi echipajul!

— Aşa stau lucrurile, adăugă Crockston în încheiere, încât omul, domnişoară Jenny, merită pe deplin un cuvânt de mulţumire din partea dumneavoastră.

— Mai mult decât atât, o prietenie veşnică! exclamă fata.

— Şi părăsi imediat cabina, căutându-l pe James Playfair ca să-şi exprime sentimentele ce i se revărsau din inimă. „Merge din ce în ce mai bine, murmură americanul. Treaba zbârnâie, o să reuşim!”

James Playfair se plimba pe dunetă şi, cum era de aşteptat, fu foarte surprins, ca să nu spunem stupefiat, s-o vadă pe fată apropiindu-se de el şi, cu ochii umezi de lacrimile recunoştinţei, întinzându-i mâna.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc pentru devotamentul dumneavoastră, pe care n-aş fi îndrăznit să-l aştept vreodată de la un străin!

— Domnişoară, răspunse căpitanul ca unul care nu înţelegea şi nu putea să înţeleagă, nu ştiu…

— Totuşi, domnule, reluă Jenny, aveţi de gând să înfruntaţi destule primejdii pentru mine, poate chiar să vă riscaţi interesele. Aţi făcut deja atât de mult acordându-mi la bord o ospitalitate la care nu aveam nici un drept…

— Scuzaţi-mă, domnişoară Jenny, zise James Playfair, dar vă mărturisesc că nu pricep ce vreţi să spuneţi. M-am

purtat faţă de dumneavoastră ca orice bărbat binecrescut faţă de o femeie, iar ceea ce am făcut nu merită nici atâta recunoştinţă, nici atâtea mulţumiri.

— Domnule Playfair, zise Jenny, e inutil să vă mai prefaceţi. Crockston mi-a spus totul!

— Ah, făcu căpitanul, Crockston v-a spus totul. Atunci înţeleg din ce în ce mai puţin motivul care v-a determinat să părăsiţi cabina şi să veniţi să-mi spuneţi cuvinte pe care…

Vorbind astfel, tânărul căpitan era destul de stânjenit; îşi aminti cât de brutal întâmpinase propunerile americanului; dar Jenny nu-i lăsă timp să se mai explice, din fericire pentru el, ci îl întrerupse:

— Domnule James, când m-am îmbarcat pe această navă eu n-aveam alt plan decât să merg la Charleston şi acolo, oricât de cruzi ar fi adepţii sclaviei, n-ar fi putut refuza unei sărmane fete dorinţa de a împărţi captivitatea cu tatăl ei. Atâta tot, şi n-aş fi sperat niciodată într-o întoarcere imposibilă; dar fiindcă generozitatea dumneavoastră merge până acolo încât vreţi să-mi eliberaţi tatăl închis, şi fiindcă doriţi să faceţi totul pentru a-l salva, primiţi vă rog recunoştinţa mea vie şi îngăduiţi-mi să vă strâng mâna!

James nu ştia ce să spună şi nici ce atitudine să ia; îşi muşca buzele; nu îndrăznea să ia mâna pe care i-o întindea fata. Vedea bine că Crockston îl „compromisese” îndeajuns încât să nu mai poată da înapoi. Şi totuşi, n-avea de gând să participe la eliberarea domnului Halliburtt şi să tragă ponoasele afacerii. Dar cum să înşele speranţele sărmanei fete? Cum să refuze mâna pe care ea i-o întindea cu un profund sentiment prietenesc? Cum să schimbe în lacrimi de durere lacrimile de recunoştinţă care-i umezeau ochii?

Aşa că tânărul încercă să răspundă evaziv, încât să-şi poată păstra libertatea de acţiune şi să nu se angajeze cu nimic.

— Domnişoară Jenny, credeţi-mă că am să fac tot ce-mi va sta în putinţă pentru…

Şi cuprinse în palme mâna mică a domnişoarei Jenny; dar, la apăsarea ei blândă, simţi că inima i se topeşte, mintea i

se tulbură; nu găsea cuvinte să-şi exprime gândurile; bâlbâi ceva vag:

— Domnişoară… domnişoară Jenny… pentru dumneata…

Crockston, care îl urmărea, îşi freca mâinile strâmbându-se şi repeta: „Se face, se face! S-a făcut!”

Cum să fi ieşit James Playfair din această situaţie neplăcută? Nimeni n-ar fi putut spune. Însă, spre norocul lui, dacă nu şi spre al Delfinului, răsună vocea matelotului de veghe.

— Ehei! Ofiţer de cart! strigă el.

— Ce se întâmplă? întrebă domnul Mathew.

— Pânză sub vânt!

Părăsind-o imediat pe fată, James Playfair se repezi spre hobanele artimonului.

V GHIULELELE IROCHEZULUI ŞI ARGUMENTELE DOMNIŞOAREI JENNY.

Până atunci Delfinul navigase cu mult noroc şi cu o rapiditate remarcabilă. Nici o navă nu apăruse la orizont până la cea semnalată de omul de veghe.

Delfinul se găsea la 32°l5’ latitudine şi la 57°43’ longitudine vestică faţă de meridianul de la Greenwich, adică la trei cincimi din distanţa pe care o avea de parcurs. De patruzeci şi opt de ore, o ceaţă care atunci începea să se ridice acoperea apele oceanului. În măsura în care această ceaţă îi era de folos Delfinului, fiindcă îi ascundea înaintarea, ea îl şi împiedica să scruteze marea până la depărtări apreciabile şi, fără să-şi dea seama, el putea naviga bord în bord, ca să spunem aşa, cu navele pe care voia să le evite.

Or, chiar aşa se şi întâmplase, iar când se semnalase vasul necunoscut, acesta nu era mai departe de trei mile12 pe direcţia vântului.

Când ajunse la postul de observaţie, James Playfair distinse cu claritate, într-un loc părăsit de ceaţă, o mare corvetă federală înaintând sub întreaga presiune a

aburului. Se îndrepta spre Delfin în aşa fel încât să-i taie calea.

După ce o examină cu atenţie, căpitanul coborî iarăşi pe punte şi-l chemă pe secund.

— Domnule Mathew, îi zise, ce credeţi despre nava asta?

— Cred, căpitane, că e un vas al marinei federale care ne bănuieşte intenţiile.

— Într-adevăr, nu există nici o îndoială în ce priveşte naţionalitatea sa, observă James Playfair. Priviţi!

În momentul acela, pavilionul înstelat al Statelor Unite ale Nordului urca pe picul corvetei, iar aceasta îşi sublinie intenţiile printr-o lovitură de tun.

— Ne invită să le arătăm pavilionul nostru, zise domnul Mathew. Ei bine, să li-l arătăm. Nu avem motive să roşim.

— La ce bun? întrebă James Playfair. Pavilionul nu ne oferă nici o acoperire şi nu-i va împiedica pe indivizii ăia să vrea să ne viziteze. Nu. Mergem înainte.

— Şi cât mai repede, adăugă domnul Mathew, căci dacă ochii nu mă înşeală, am mai văzut corveta asta pe undeva pe lângă Liverpool, venită să supravegheze vasele aflate în construcţie. Să n-am parte de nume dacă nu scrie Irochezul pe „taffrail”13.

— Ţine la alergătură?

— E una din cele mai bune nave ale marinei federale.

— Câte tunuri are?

— Opt tunuri.

— O, nu ridicaţi din umeri, căpitane, replică domnul Mathew pe un ton serios. Două dintre cele opt tunuri sunt cu pivoţi, unul de şaizeci pe teuga din spate, altul de o sută pe punte, şi amândouă ghintuite.

— Drace! făcu James Playfair. Astea-s marca Parrott şi bat la trei mile distanţă.

— Ba chiar mai mult, căpitane.

— Ei bine, domnule Mathew, că tunurile sunt de o sută sau de patru, că bat la trei mile sau la cinci sute de yarzi, asta-i totuna când poţi să o ştergi destul de repede încât să scapi

de ghiulelele lor. O să-i arătăm acestui Irochez cum se goneşte când eşti făcut pentru goană. Să se înteţească focurile, domnule Mathew.

Secundul transmise inginerului14 ordinele căpitanului şi curând un fum negru se învârteja deasupra coşurilor vaporului.

Aceste semne nu păreau să fie pe placul corvetei, căci îi semnaliza Delfinului să oprească. James Playfair nu ţinu însă seamă de avertisment şi nu schimbă direcţia navei sale.

— Şi acum, zise el, să vedem ce-o să facă Irochezul. Are o ocazie bună să-şi încerce tunul de o sută şi să afle până unde bate. Înainte, cu toată viteza!

— Bun! făcu domnul Mathew. Nu vor întârzia să ne salute cum se cuvine.

Revenind pe dunetă, căpitanul o văzu pe domnişoara Halliburtt şezând liniştită aproape de balustradă.

— Domnişoară Jenny, îi zise, vom fi urmăriţi probabil de corveta pe care o vedeţi sub vânt şi, cum are de gând să ni se adreseze prin lovituri de tun, vă ofer braţul pentru a vă conduce în cabină.

— Foarte mulţumesc, domnule Playfair, răspunse fata privindu-l pe tânăr, însă nu mi-e teamă de o lovitură de tun.

— Totuşi, domnişoară, în ciuda distanţei, s-ar putea să fie periculos.

— Oh, n-am fost crescută ca o plângăreaţă. Suntem obişnuiţi cu toate, în America, şi vă asigur că ghiulelele Irochezului nu mă vor face să-mi aplec capul.

— Sunteţi curajoasă, domnişoară Jenny.

— Să zicem că sunt curajoasă, domnule Playfair, deci îngăduiţi-mi să rămân lângă dumneavoastră.

— N-am să vă refuz nimic, domnişoară Halliburtt, zise căpitanul apreciind calmul netulburat al fetei.

Nu sfârşiră bine de vorbit, că se şi zări un norişor alb izbucnind din bastingajul corvetei federale. Înainte ca zgomotul exploziei să fi ajuns până la Delfin, un proiectil cilindro-conic, învârtindu-se în jurul axei sale cu o viteză

înspăimântătoare şi înşurubându-se în aer, ca să spunem aşa, se îndreptă spre vapor. Era uşor să-i urmăreşti traiectoria, care se descria cu o relativă încetineală, fiindcă proiectilele pleacă mai încet din gura unui tun ghintuit decât din orice alt tun cu ţeava netedă.

Ajuns la douăzeci de braţe15 de Delfin, proiectilul, coborând simţitor, atinse valurile şi îşi marcă trecerea printr-o serie de jeturi de apă; apoi, ricoşând pe suprafaţa lichidă, îşi recâştigă elanul şi sări la o anumită înălţime, trecu pe deasupra Delfinului retezând capătul dinspre tribord al vergii focului, căzu din nou la vreo treizeci de braţe mai încolo şi se afundă în valuri.

— Drace! exclamă James Playfair. S-o întindem, s-o întindem! A doua ghiulea n-o să se lase aşteptată.

— O, făcu domnul Mathew, e nevoie de ceva timp ca să încarci iarăşi o asemenea piesă.

— Pe legea mea, iată ceva interesant de văzut, zise Crockston care, cu braţele încrucişate, privea scena ca un spectator cu totul dezinteresat. Şi să mai zici că ăia care ne trimit asemenea ghiulele sunt prietenii noştri!

— Ah, tu eşti! strigă James Playfair cercetându-l pe american din cap până în picioare.

— Chiar eu, căpitane, răspunse imperturbabil americanul. Am venit să văd cum trag aceşti federali viteji. Nu-i rău, într-adevăr, nu-i rău!

Căpitanul tocmai voia să-i răspundă destul de aspru lui Crockston; dar în acel moment un al doilea proiectil izbi apa în partea dinspre tribord a pupei.

— Bun! strigă James Playfair. Am câştigat deja două cabluri în dauna Irochezului. Amicii tăi merg ca o geamandură, pricepi tu, meştere Crockston?

— Nu spun că nu, replică americanul, şi pentru prima dată în viaţă asta îmi face plăcere.

A treia ghiulea rămase mult în spatele celorlalte două şi, în mai puţin de zece minute, Delfinul ieşi din raza tunurilor de pe corvetă.

— Iată ceva ce valorează cât toate patent log-urile16 din lume, domnule Mathew, zise James Playfair, şi mulţumită acestor ghiulele ştim pe ce viteză trebuie să contăm. Acum, să fie domolite focurile. Nu merită să ardem inutil combustibilul.

— Comandaţi o navă bună, îi spuse atunci domnişoara Halliburtt tânărului căpitan.

— Da, domnişoară Jenny, bravul meu Delfin atinge şaptesprezece noduri şi, înainte de lăsarea serii, vom pierde din vedere acea corvetă federală.

James Playfair nu exagera calităţile nautice ale vasului său; soarele nu asfinţise încă atunci când vârfurile catargelor navei americane dispărură dincolo de orizont.

Acest incident permise căpitanului să vadă într-o lumină cu totul nouă caracterul domnişoarei Halliburtt. De altfel gheaţa fusese spartă. De-acum înainte, în tot restul traversării, întâlnirilc dintre căpitanul Delfinului şi pasagera lui fură frecvente şi de lungă durată. El descoperi o tânără liniştită, înzestrată cu tărie sufletească, inteligentă, chibzuită, vorbind cu o mare francheţe, ca în America, având păreri ferme despre orice şi emiţându-le cu o convingere care îl impresiona pe James Playfair fără să-şi dea seama. Ea îşi iubea ţara; o pasiona marea idee a Uniunii şi vorbea despre războiul civil cu un entuziasm de care n-ar fi fost în stare nici o altă femeie. Aşa că se întâmplă în repetate rânduri ca James Playfair să fie foarte încurcat atunci când trebuia să-i dea replica. Uneori intrau în joc chiar opiniile „negociantului” şi Jenny le ataca la fel de energic, iară să facă nici o concesie. La început, James vorbi mult. Încercă să ţină partea confederaţilor împotriva federalilor, să aducă dovezi că dreptatea era a secesionişlilor şi să afirme că aceia care s-au unit de bunăvoie puteau să se despartă tot aşa. Dar fata nu voia să fie de acord cu aşa ceva; ea demonstra, de altfel, că problema sclaviei se ridica deasupra tuturor celorlalte argumente în această luptă a americanilor din Nord contra

celor din Sud, că era vorba incomparabil mai mult de morală şi umanism decât de politică, iar James fu învins fără posibilitatea de a replica. De altminteri, în timpul unor asemenea discuţii, el îndeosebi asculta. Dacă îl impresionaseră mai degrabă dovezile domnişoarei Halliburtt sau, dimpotrivă, farmecul pe care îl avea vorbind e aproape imposibil de stabilit; dar, în cele din urmă, el trebui să recunoască, printre altele, că problema sclaviei era o chestiune principală în războiul civil, că trebuia rezolvată o dată pentru totdeauna, ca să se termine cu aceste ultime orori ale timpurilor barbare.

De fapt, am mai spus că pe căpitan nu-l prea preocupau problemele politice. Şi-ar fi abandonat opiniile cele mai serioase în faţa unor argumente prezentate sub o formă atât de atrăgătoare şi în asemenea condiţii. Nu se crampona de ideile pe care le avea în acest domeniu; dar asta nu era totul, căci „negociantul” fu atacat în final direct în interesele lui cele mai mari. Veni în discuţie chestiunea traficului pe care-l făcea Delfinul şi a muniţiilor transportate pentru confederaţi.

Da, domnule James, îi zise într-o zi domnişoara Halliburtt, recunoştinţa nu mă va împiedica să vă vorbesc cu toată francheţea. Dimpotrivă. Sunteţi un marinar temerar, un negustor abil, firma Playfair este renumită pentru onorabilitatea ei; dar de data asta ea nu-şi respectă principiile şi face un lucru străin de demnitatea sa.

— Cum, exclamă James, firma Playfair n-are dreptul să încerce o asemenea operaţiune comercială?

— Nu! Ea duce muniţie de război unor nenorociţi care s-au răzvrătit împotriva guvernului legal al ţării lor, ceea ce înseamnă să serveşti o cauză nedreaptă.

— Pe legea mea, domnişoară Jenny, răspunse căpitanul, n-am să discut cu dumneata despre dreptul confederaţilor. Iată răspunsul meu pe scurt: sunt negustor, şi în această calitate nu mă preocupă decât interesele casei mele. Urmăresc profitul, indiferent de unde ar veni.

— Tocmai asta e condamnabil, domnule James, observă fata. Profitul nu e o scuză. Aşa că atunci când vindeţi chinezilor opiul care-i îndobitoceşte sunteţi la fel de vinovat ca şi acum, când le furnizaţi celor din Sud mijloacele cu care să continue un război criminal!

— Ah, de data asta, domnişoară Jenny, e prea mult şi nu pot admite…

— Dar ceea ce spun eu e adevărat, iar când o să vă cercetaţi conştiinţa, când veţi înţelege bine ce rol jucaţi, când o să vă gândiţi la urmările de care sunteţi perfect responsabil în ochii tuturor, îmi veţi da dreptate în această privinţă, ca şi în atâtea altele.

La asemenea cuvinte, James Playfair rămase consternat. O părăsi pe fată cuprins de o adevărată furie, căci nu se simţea capabil să-i răspundă; stătu apoi îmbufnat ca un copil timp de o jumătate de oră, o oră cel mult, şi se întoarse din nou la acea fată aparte, care îi zdrobea argumentele cele mai tari cu un surâs atât de amabil.

Pe scurt, indiferent de urmări şi deşi nu-i convenea, căpitanul James Playfair nu-şi mai aparţinea. Nu mai era „stăpân după Dumnezeu” la bordul navei sale.

Astfel, spre marea bucurie a lui Crockston, afacerile domnului Halliburtt păreau să fie pe calea cea bună. Căpitanul lăsa impresia că e hotărât să facă totul pentru a-l elibera pe tatăl domnişoarei Jenny, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să rişte Delfinul, încărcătura, echipajul şi să suporte blestemele onorabilului său unchi Vincent.

VI ŞENALUL INSULEI SULLIVAN.

La două zile după întâlnirea cu corveta Irochezul, Delfinul trecea prin dreptul Bermudelor şi trebui să înfrunte o vijelie cumplită. Aceste locuri sunt deseori bântuite de uragane extrem de violente. Sunt celebre prin calamităţi, şi tocmai acolo şi-a plasat Shakespeare emoţionantele scene ale dramei sale Furtuna, unde împărăţia valurilor şi-o dispută Ariel şi Caliban.

Furtuna fu înspăimântătoare. James Playfair se gândi o clipă să facă o escală la Mainland, una dintre insulele Bermude, unde englezii au un post militar. Ar fi fost inoportun şi, pe deasupra, regretabil. Din fericire, Delfinul se comportă minunat în timpul furtunii şi, după ce fugise o zi întreagă din calea uraganului, putu să-şi reia drumul spre coasta americană.

Dacă James Playfair se arătase satisfăcut de navă, nu fusese însă mai puţin încântat de curajul şi de sângele rece al fetei. Domnişoara Halliburtt îşi petrecu alături de el, pe punte, cele mai neplăcute ore ale uraganului. Astfel că James, examinându-şi bine sufletul, văzu că o iubire profundă, imperioasă, irezistibilă, punea stăpânire pe întreaga sa fiinţă.

„Da, îşi zise el, fata asta neînfricată e stăpână la bord! Mă răsuceşte aşa cum face marea cu un vas aflat în pericol. Simt că mă scufund! Ce-o să spună unchiul Vincent? Ah, sărmană natură! Sunt sigur că dacă Jenny mi-ar cere să arunc în mare toată încărcătura asta blestemată, de contrabandă, aş face-o fără şovăială, din dragoste pentru ea.”

Din fericire pentru firma Playfair and Co., domnişoara Halliburtt nu pretinse un asemenea sacrificiu. Totuşi, sărmanul căpitan era îndrăgostit lulea, iar Crockston, care citea în inima lui ca într-o carte deschisă, îşi freca mâinile de ziceai că-şi jupoaie pielea, nu alta.

„E al nostru, e al nostru! repeta în sinea lui. Şi în mai puţin de opt zile stăpânul meu va fi instalat în tihnă la bord, în cea mai bună cabină a Delfinului.”

Cât despre domnişoara Jenny, dacă-şi dădea seama de sentimentele pe care le inspira, dacă le împărtăşea şi ea, nimeni nu putea să ştie, iar James Playfair cu atât mai puţin. Fata era foarte rezervată, ca urmare a educaţiei sale americane, şi secretul îi rămase îngropat adânc în inimă.

Dar, pe când dragostea făcea asemenea progrese în sufletul tânărului căpitan, Delfinul înainta cu aceeaşi

rapiditate spre Charleston.

La l3 ianuarie, marinarul de veghe anunţă pământ la zece mile în direcţia vest. Era un ţărm scund şi aproape confundat, de la distanţă, cu linia valurilor. Crockston cercetă cu atenţie orizontul şi, spre orele nouă dimineaţa, arătând un punct într-un ochi de cer înseninat, strigă:

— Farul din Charleston!

Dacă Delfinul ar fi sosit noaptea, farul acesta, aşezat pe insula Morris şi înălţat la o sută patruzeci de picioare deasupra nivelului mării, s-ar fi putut zări cu câteva ore mai repede, căci sclipirile luminii sale rotitoare sunt vizibile la o distanţa de paisprezece mile.

Când poziţia Delfinului fu astfel determinată, James Playfair nu mai avea decât un singur lucru de făcut: să hotărască prin care şenal avea să intre în golful Charleston.

— Dacă nu întâlnim nici o piedică, zise el, în mai puţin de trei ore vom fi la adăpost în docurile portului.

Oraşul Charleston este situat în fundul unui estuar lung de şapte mile şi larg de două, numit Charleston Harbour, în care se pătrunde cu destulă greutate. Intrarea e mărginită de insula Morris la sud şi de insula Sullivan la nord. În vremea când Delfinul încerca să străpungă blocada, insula Morris aparţinea deja trupelor federale, iar generalul Gillmore instala pe ea baterii capabile să bombardeze şi să domine rada. Insula Sullivan, dimpotrivă, era în mâinile confederaţilor, care rezistau în fortul Moultrie, construit la extremitatea ei. Era, prin urmare, foarte avantajos pentru Delfin să se ţină cât mai aproape de ţărmul nordic, pentru a evita focul bateriilor din insula Morris.

Cinci şenaluri permiteau să se pătrundă în estuar: şenalul insulei Sullivan, şenalul nordic, şenalul Overall, senalui principal şi, în sfârşit, şenalul Lawford; însă acesta din urmă nu putea fi folosit de străini decât dacă aveau o foarte largă experienţă de navigator şi comandau vase cu un pescaj mai mic de şapte picioare. Cât despre şenalul nordic şi şenalul Overall, ele erau împânzite de bateriile federale. Prin

urmare, despre acestea nici nu putea fi vorba. Dacă James Playfair ar fi avut posibilitatea să aleagă, şi-ar fi dirijat vaporul spre şenalul principal, care e cel mai bun şi ale cărui relevmente sunt uşor de urmat; dar trebuia să ţină seama de circumstanţe şi să hotărască în funcţie de situaţia existentă. Căpitanul Delfinului cunoştea de altfel toate secretele golfului, pericolele lui, adâncimea apei la reflux, curenţii; era deci în stare să-şi conducă nava în cea mai deplină siguranţă, îndată ce s-ar fi angajat pe una din aceste înguste trecători. Problema cea mare rămânea aşadar să pătrundă. Or, manevra respectivă pretindea o bună experienţă a mării şi o cunoaştere exactă a calităţilor Delfinului.

Într-adevăr, două fregate federale navigau atunci în apele de lângă Charleston. Domnul Mathew i le semnală imediat lui James Playfair.

— Se pregătesc să ne întrebe ce căutăm în aceste locuri, zise el.

— Ei bine, nu le vom răspunde, hotărî căpitanul, iar curiozitatea nu le va fi de nici un folos.

Totuşi, crucişătoarele se îndreptau cu toată viteza spre Delfin, care îşi continua drumul având grijă să se ţină în afara bătăii tunurilor lor. Ca să câştige timp, James Playfair îndreptă nava spre sud-vest, manevră menită să înşele vasele inamice. Acestea crezură, fireşte, că Delfinul avea intenţia să se lanseze în şenalurile insulei Morris. Or, acolo existau baterii şi tunuri de la care ar fi ajuns o singură ghiulea ca să scufunde vasul englezesc. Federalii lăsară prin urmare Delfinul să gonească spre sud-vest, mulţumindu-se să-l ţină sub observaţie, fără să insiste prea mult în urmărire.

Astfel că, timp de o oră, situaţia navelor nu se schimbă. De altfel, vrând să înşele crucişătoarele şi în ce priveşte viteza Delfinului, James Playfair porunci să se reducă activitatea maşinii şi mergea doar cu viteză mică. Judecând însă după vălătucii groşi de fum ieşiţi din coşurile sale, ai fi zis că

vaporul încearcă să obţină maximum de presiune şi, prin urmare, viteza sa maximă.

— Imediat vor fi foarte miraţi, zise James Playfair, când au să vadă cum le alunecăm printre mâini!

Într-adevăr, ajuns destul de aproape de insula Morris şi văzându-se în faţa unui şir de tunuri cărora nu le cunoştea bătaia, căpitanul schimbă brusc direcţia, răsuci nava pe loc şi reveni spre nord, lăsând crucişătoarele la două mile distanţă. Descoperind manevra, acestea pricepură intenţiile vaporului şi se apucară să-l urmărească îndârjit. Era însă prea târziu. Cu viteza dublată sub acţiunea elicelor sale învârtite cu toată forţa, Delfinul se distanţă rapid, apropiindu-se de coastă. Federalii traseră pe urma lui câteva ghiulele, ca să rămână cu conştiinţa împăcată; era o osteneală zadarnică, fiindcă proiectilele lor nu ajunseră nici măcar la jumătatea drumului. Pe la orele unsprezece, trecând foarte aproape de insula Sullivan, graţie pescajului său mic vaporul intra cu toată viteza în şenalul îngust. Acolo se afla în siguranţă, căci nici un crucişător federal n-ar fi cutezat să-l urmărească în trecătoarea cu o adâncime medie mai mică de unsprezece picioare la reflux.

— Cum, exclamă Crockston, asta-i toată greutatea?

— Ah, ah, meştere Crockston, răspunse James Playfair, nu să intri e greu, ci să ieşi.

— Aş! spuse americanul. Iată un lucru care nu mă nelinişteşte deloc. Cu un vas ca Delfinul şi un căpitan ca domnul James Playfair, intri când vrei şi ieşi tot aşa.

În vremea aceasta, cu luneta în mână, James Playfair cerceta atent drumul pe care urma să-l străbată. Avea în faţa ochilor nişte excelente hărţi ale coastelor, permiţându-i să înainteze fără vreun necaz şi fără ezitare.

După ce-şi angajase nava în şenalul strâmt de lângă insula Sullivan, James conduse ghidându-se după fortul Moultrie la vest-nord-vest, până când castelul Pickney, uşor de recunoscut din pricina culorii sale întunecate şi situat pe insuliţa singuratică Shute’s Folly, apăru la nord-nord-est. De

partea cealaltă, se orientă după clădirea fortului Johnson, înălţată pe stânga, sub un unghi de două grade mai la nord de fortul Sumter.

În momentul acela fu salutat de câteva ghiulele plecate de la bateriile din insula Morris, care nu-l atinseră. Îşi urmă deci drumul fără cea mai mică deviere, trecu pe dinaintea lui Moultrieville, aşezare din capătul extrem al insulei Sullivan, şi ieşi în golf.

Curând, lăsă la stânga fortul Sumter, care îl ascunse de bateriile federale.

Acest fort, celebru în războiul civil al Statelor Unite, este situat la trei mile şi un sfert17 de Charleston şi cam la o milă de fiecare parte a golfului. E un pentagon trunchiat, construit din granit de Massachusetts pe o insulă artificială, şi a cărui zidire a durat zece ani, costând mai mult de nouă sute de mii de dolari18.

Din fortul acesta au fost alungaţi, la l3 aprilie l86l, Anderson şi trupele federale, şi împotriva lui s-a tras primul foc al separatiştilor. Nu s-ar putea calcula cantitatea de fier şi de plumb vărsată asupra lui de tunurile trupelor federale. Cu toate acestea, a rezistat aproape trei ani. Câteva luni după trecerea Delfinului, căzu sub ghiulelele de trei sute de livre ale tunurilor ghintuite Parrott, instalate de generalul Gillmore pe insula Morris.

Dar atunci, el era în deplină putere, iar drapelul confederaţilor flutura deasupra acelui enorm pentagon de piatră.

Dincolo de fort, oraşul Charleston apăru desfăşurat între cele două râuri, Ashley şi Cooper; o parte din el avansa până în radă.

James Playfair alunecă printre geamandurile care marcau şenalul, lăsând la sud-sud-vest farul din Charleston, vizibil deasupra terasamentelor insulei Morris. Înălţase la pic pavilionul Angliei şi evolua cu o repeziciune spectaculoasă prin canalele de navigaţie.

După ce lăsă la tribord geamandura Carantinei, avansa nestânjenit prin apele golfului. Domnişoara Halliburtt stătea în picioare pe dunetă, scrutând oraşul în care tatăl ei era prizonier, iar ochii i se umplură de lacrimi.

În sfârşit, viteza vaporului fu micşorată din ordinul căpitanului. Delfinul trecu prin dreptul bateriilor din sud şi est şi, curând, fu amarat la chei în North Commercial wharf19.

VII UN GENERAL SUDIST.

Sosit la cheiurile din Charleston, Delfinul fusese salutat de uralele unei mulţimi numeroase. Locuitorii acestui oraş blocat cu stricteţe pe mare nu erau obişnuiţi cu vizitele navelor europene. Se întrebau, nu fără mirare, ce căuta în apele lor vaporul acela frumos, purtând cu mândrie la picul său pavilionul Angliei. Dar când se află scopul călătoriei sale, motivul pentru care forţase trecătorile insulei Sullivan, când se răspândi zvonul că închidea între flancurile lui o întreagă încărcătură cu contrabandă de război, aplauzele şi strigătele de bucurie îşi dublară intensitatea.

Fără a pierde o clipă, James Playfair luă legătura cu generalul Beauregard, comandantul militar al oraşului. Acesta îl primi curtenitor pe tânărul căpitan al Delfinului, sosit tocmai la ţanc cu îmbrăcămintea şi muniţiile de care soldaţii din subordinea sa aveau în cel mai înalt grad nevoie. Se conveni deci ca descărcarea navei să se facă imediat şi numeroase braţe le veniră mateloţilor englezi în ajutor.

Înainte de a părăsi bordul, James Playfair primi din partea domnişoarei Halliburtt cele mai stăruitoare rugăminţi referitoare la tatăl său. Tânărul căpitan se puse cu totul la dispoziţia fetei.

— Domnişoară Jenny, spuse el, puteţi conta pe mine; voi face imposibilul ca să vă salvez tatăl, dar sper că treaba asta nu va comporta dificultăţi. Îl voi vedea chiar azi pe generalul Beauregard şi, fară a-i cere dintr-o dată

eliberarea domnului Halliburtt, voi afla de la el în ce situaţie se găseşte, dacă e liber pe cuvânt sau deţinut.

— Sărmanul meu tată! zise suspinând Jenny. Nu ştie că fata lui e atât de aproape de el. De-aş putea zbura până în braţele lui!

— Puţină răbdare, domnişoară Jenny. În curând o să vă îmbrăţişaţi tatăl. Fiţi sigură că voi acţiona cu tot devotamentul, dar şi cu prudenţă şi chibzuinţă.

Iată de ce James Playfair, credincios promisiunii sale, după ce tratase negustoreşte afacerile firmei şi livrase generalului încărcătura Delfinului, aranjând cumpărarea la un preţ de nimic a unui imens stoc de bumbac, aduse în discuţie evenimentele zilei.

— Aşadar, se adresă el generalului Beauregard, sunteţi încrezător în triumful partizanilor sclaviei?

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de victoria noastră definitivă, iar în ce priveşte oraşul Charleston, armata lui Lee va scăpa de asediu curând. De altfel, la ce să te aştepţi de la aboliţionişti? Admiţând, lucru care nu se va întâmpla, că oraşele comerciale din Virginia, din cele două Caroline, din Georgia, Alabama şi Mississippi vor cădea în stăpânirea lor, ce va fi după aceea? Vor ajunge stăpânii unei ţări pe care n-o vor putea ocupa niciodată? Cu siguranţă nu, şi consider că, dacă vor fi vreodată victorioşi, se vor simţi foarte stânjeniţi de propria lor victorie.

— Sunteţi absolut sigur de soldaţii dumneavoastră? întrebă căpitanul. Nu vă temeţi că oraşul o să se sature de un asediu care îl ruinează?

— Nu! Nu mi-e frică de trădare. De altfel, trădătorii vor fi jertfiţi fără milă şi voi trece până şi oraşul prin fier şi prin flacără dacă o să surprind vreo urmă de mişcare unionistă. Charleston mi-a fost încredinţat de Jefferson Davis20 şi vă rog să credeţi că oraşul e pe mâini sigure.

— Aveţi prizonieri nordişti? întrebă James Playfair, ajungând cu conversaţia la subiectul care îl interesa.

— Avem, căpitane, răspunse generalul. La Charleston a izbucnit prima lovitură dec tun a sciziunii. Abolиţionиştii aflaţi aici au opus rezistenţă, iar după ce i-am învins au rămas prizonieri de război.

— Sunt mulţi?

— Cam o sută.

— Liberi prin oraş?

— Au fost liberi până în ziua când am descoperit că organizează un complot. Şeful lor ajunsese să comunice cu asediatorii, cărora li se dădeau informaţii despre situaţia din oraş. Prin urmare, am fost nevoit să-i închid pe aceşti oaspeţi primejdioşi şi mai mulţi dintre ei nu vor ieşi din închisoare decât ca să urce povârnişul cetăţuii, unde zece gloanţe confederate vor veni de hac federalismului lor.

— Cum! împuşcaţi? exclama tânărul căpitan, tresărind fără să vrea.

— Da! Iar şeful lor cel dintâi. Un om extrem de îndârjit şi foarte periculos într-un oraş asediat. I-am trimis documentele la prezidenţia din Richmond şi, înainte de a trece opt zile, soarta îi va fi iremediabil pecetluită.

— Şi cine-i omul despre care vorbiţi? întrebă James Playfair cu cea mai evidentă nepăsare.

— Un gazetar din Boston, un abolиţionist turbat, sufletul blestemat al lui Lincoln.

— Pe care îl cheamă…

— Jonathan Halliburtt.

— Nenorocitul! făcu James înăbuşindu-şi emoţia. Orice ar fi făcut, nu poţi să nu-l compătimeşti. Credeţi că va fi împuşcat?

— Sunt sigur de asta, răspunse Beauregard. Ce vreţi! Războiul e război. Te aperi cum poţi.

— În sfârşit, pe mine nu mă priveşte, zise căpitanul, şi-apoi, când va avea loc execuţia, eu o să fiu departe.

— Ei! Te gândeşti deja la plecare!

— Da, generale, comerţul înainte de toate. Îndată ce bumbacul va fi încărcat, iau drumul mării. Am intrat în

Charleston, în regulă; dar mai trebuie să şi ies de aici. Ăsta-i lucrul cel mai important. Delfinul e o navă bună, poate provoca la întrecere toate vasele marinei federale; oricât ar fi însă de iute, n-are pretenţia de a întrece o ghiulea de o sută de livre, iar o ghiulea în carcasă ori în maşină ar duce în mod precis la prăbuşirea afacerii mele comerciale.

— Cum doreşti, căpitane, răspunse Beauregard. Nu pot da nici un sfat într-o asemenea împrejurare. Îţi faci meseria şi ai dreptate. În locul dumitale aş proceda la fel. De altfel, şederea în Charleston nu-i defel plăcută, iar o radă în care plouă cu bombe trei zile din patru nu oferă un adăpost sigur unei nave. Vei pleca, deci, când vei dori. Dar vreau o simplă informaţie. Care e forţa şi numărul vaselor federale care patrulează în dreptul oraşului?

— James Playfair răspunse cât putu de bine la întrebările generalului şi se despărţi de el în cei mai buni termeni. Apoi, reveni la Delfin foarte îngrijorat, foarte supărat de veştile aflate.

„Ce să-i spun domnişoarei Jenny? gândea. Trebuie oare să-i fac cunoscută situaţia teribilă a domnului Halliburtt? Poate că-i mai bine să nu ştie ce pericole îl ameninţă! Sărman copil!”

Nu făcuse nici cincizeci de paşi de la casa guvernatorului, că se şi ciocni de Crockston. Bravul american îl pândea încă de la plecare.

— Ei bine, căpitane?

James Playfair îl privi fix pe Crockston, iar acesta pricepu imediat că nu i se vor da veşti bune.

— L-aţi văzut pe Beauregard?

— Da, răspunse James Playfair.

— Şi i-aţi vorbit de domnul Halliburtt?

— Nu. Mi-a vorbit el despre asta.

— Aşadar, căpitane?

— Aşadar!… Ţie ţi se poate spune totul, Crockston.

— Totul, căpitane.

— Ei bine, generalul Beauregard mi-a spus că stăpânul tău va fi împuşcat peste opt zile.

La auzul unei asemenea ştiri, altul în locul lui Crockston ar fi sărit în sus de furie, sau ar fi căzut pradă răbufnirilor unei dureri compromiţătoare. Dar americanul, care n-avea nici o teamă, lăsă să-i apară un fel de surâs pe buze şi spuse doar atât:

— Bah! Ce contează!

— Cum, ce contează?! strigă, James Playfair. Eu îţi spun că domnul Halliburtt va fi împuşcat peste opt zile, iar tu răspunzi: Ce contează!

— Da, dacă peste şase zile el e la bordul Delfinului, şi dacă peste şapte Delfinul va fi în plin ocean.

— Bun! zise căpitanul stringând mâna lui Crockston. Te înţeleg, amice. Eşti un om hotărât, iar eu, cu tot unchiul Vincent şi încărcătura Delfinului, m-aş arunca în aer pentru domnişoara Jenny.

— Nu e cazul să sară nimeni în aer, aprecie americanul. Asta nu foloseşte decât peştilor. Important e să-l eliberăm pe domnul Halliburtt.

— Dar bănuieşti cât de greu va fi?

— Puah! făcu Crockston.

— Trebuie să luăm legătura cu un deţinut păzit cu străşnicie.

— Fără îndoială.

— Şi să facem să reuşească o evadare aproape miraculoasă!

— Bah! repetă Crockston. Un deţinut este mai preocupat de ideea de a o şterge decât e gardianul lui preocupat să-l păzească. Prin urmare, un prizonier trebuie să reuşească întotdeauna să se salveze. Toate şansele sunt de partea lui. Tocmai de aceea, datorită manevrelor noastre, domnul Halliburtt se va salva.

— Ai dreptate, Crockston.

— Mereu am dreptate.

— Dar, în sfârşit, cum ai să procedezi? E nevoie de un plan, trebuie luate măsuri de prevedere.

— O să mă gândesc la asta.

— Dar domnişoara Jenny, când va afla că tatăl ei e condamnat la moarte şi că ordinul de execuţie poate sosi de la o zi la alta…

— Nu va afla, asta-i tot.

— Da, e mai bine să nu ştie, atât pentru ea cât şi pentru noi.

— Unde e închis domnul Halliburtt? întrebă Crockston.

— În cetăţuie, răspunse James Playfair.

— Perfect. Şi acum, la bord!

— La bord, Crockston!

VIII EVADAREA.

Aşezată pe duneta Delfinului, domnişoara Jenny aştepta cu nerăbdare şi nelinişte întoarcerea căpitanului. Când acesta apăru alături, ea nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt, dar privirea îl întreba pe James Playfair mai cu ardoare decât ar fi făcut-o buzele.

Ajutat de Crockston, căpitanul nu-i povesti fetei decât faptele privitoare la întemniţarea tatălui ei. Îi spuse că îl iscodise cu prudenţă pe Beauregard în legătură cu prizonierii de război. Întrucât generalul nu le prea arăta bunăvoinţă, el fusese rezervat şi aştepta să vadă ce-o să se mai întâmple.

— Pentru că domnul Halliburtt nu umblă liber prin oraş, fuga lui va întâmpina mai multe dificultăţi; dar îmi voi duce la bun sfârşit însărcinarea şi vă jur, domnişoară Jenny, că Delfinul nu va părăsi rada din Charleston înainte de a-l avea pe tatăl dumitale la bord.

— Mulţumesc, domnule James, zise Jenny, mulţumesc din tot sufletul!

La aceste cuvinte, James Playfair îşi simţi inima tresălttndu-i în piept. Se apropie de fată cu ochii umezi, gâtuit de emoţie. Poate că intenţiona să vorbească, să-şi

mărturisească sentimentele pe care nu le mai putea stăpâni, când interveni Crockston.

— Asta nu-i totul, spuse el, şi nu-i momentul să ne înduioşăm. Avem de discutat, şi încă bine de tot.

— Ai vreun plan, Crockston? întrebă fata.

— Eu am întotdeauna un plan, răspunse americanul. E specialitatea mea.

— Dar e unul bun? interveni James Playfair.

— Excelent. Toţi miniştrii de la Washington n-ar putea ticlui unul mai bun. E ca şi cum domnul Halliburtt ar fi deja la bord.

Crockston vorbea cu o asemenea siguranţă şi în acelaşi timp cu o atât de evidentă bonomie, încât ar fi trebuit să fii cel mai incredul dintre oameni ca să nu-i împărtăşeşti convingerea.

— Te ascultăm, Crockston, zise James Playfair.

— Bun. Dumneavoastră, căpitane, vă veţi întoarce la generalul Beauregard şi-i veţi cere un serviciu pe care n-o să vi-l refuze.

— Care anume?

— O să-i spuneţi că aveţi la bord un ins dificil, un derbedeu care vă deranjează şi care, în timpul traversării, a instigat echipajul la revoltă, în sfârşit, un individ ticălos, şi o să-i cereţi permisiunea de a-l închide în cetăţuie, cu condiţia, totuşi, de a-l lua îndărăt la plecare ca să-l duceţi în Anglia şi să-l predaţi justiţiei din ţara sa.

— În regulă! acceptă James Playfair aproape zâmbind. Am să fac ce mi-ai spus şi generalul Beauregard va accepta cu plăcere propunerea mea.

— Sunt foarte convins de asta, zise americanul.

— Însă îmi lipseşte ceva, reluă Playfair.

— Ce anume?

— Derbedeul cel ticălos.

— Îl aveţi în faţa ochilor, căpitane.

— Cum? Individul fioros…?

— Cu voia dumneavoastră, sunt eu.

— Ah, inimă bună şi curajoasă! strigă Jenny, strângând cu mâinile sale mici palmele aspre ale americanului.

— Crockston, vorbi din nou James Playfair, eu te înţeleg, prietene, şi nu regret decât un lucru, faptul că nu pot fi eu însumi în locul tău!

— Fiecare cu rolul său, observă Crockston. Dacă mi-aţi lua locul, aţi fi foarte încurcat, iar eu nu voi fi. Veţi avea destule de făcut mai târziu, ieşind din radă în bătaia tunurilor federalilor şi confederaţilor, treabă în care eu, la rândul meu, m-aş descurca foarte prost.

— Bine, Crockston, continuă.

— Iată. Odată ajuns în cetăţuie – o cunosc – am să văd cum acţionez, dar să fiţi sigur că voi acţiona cum trebuie. Între timp, ocupaţi-vă de încărcarea navei.

— Ah! Afacerile sunt acum un detaliu lipsit de importanţă, zise căpitanul.

— Nicidecum! Şi unchiul Vincent? Ce va spune? Să ţinem cont şi de sentimente, şi de nevoile comerţului. Asta ne va scuti de bănuieli. Dar treaba e urgentă. Puteţi fi gata în şase zile?

— Da.

— Ei bine, Delfinul să fie încărcat şi gata de plecare în ziua de 22.

— Va fi gata.

În seara zilei de 22 ianuarie, ascultaţi-mă bine, trimiteţi o barcă la White Point, în capătul oraşului. Să aibă vâslaşii cei mai buni. Aşteptaţi până la ora nouă şi îi veţi vedea apărând pe domnul Halliburtt şi pe umilul dumneavoastră servitor.

— Dar cum faci ca să evadeze domnul Halliburtt şi să mai scapi şi tu?

— Mă priveşte.

— Iubite Crockston, zise atunci Jenny, îţi rişti viaţa ca să-l salvezi pe tatăl meu!

— Nu vă neliniştiţi pentru mine, domnişoară Jenny. Nu risc absolut nimic, vă rog să mă credeţi.

— Prin urmare, când trebuie să cer să te închidă? întrebă James Playfair.
— Chiar astăzi. Pricepeţi? Vă demoralizez echipajul. Nu e vreme de pierdut.
— Ai nevoie de bani? Ţi-ar prinde bine în cetăţuie.
— Bani, ca să cumpăr un temnicer! Aş, e prea scump şi iese prost. Când ajungi acolo, temnicerul păstrează şi banii, şi deţinutul. Şi are dreptate, individul! Nu, eu folosesc metode mai sigure. Hai, totuşi ia vreo câţiva dolari. La nevoie, trebuie să ai cu ce bea.
— Şi cu ce să-l îmbeţi pe temnicer.
— Nu, un temnicer beat strică totul! Nu, vă spun că am eu planul meu. Lăsaţi pe mine.
— Ţine, Crockston, uite zece dolari.
— E prea mult, dar o să vă înapoiez restul.
— Ei bine, eşti gata?
— Gata să devin un ticălos patentat.
— Atunci, să mergem.
— Crockston, zise fata înduioşată, Crockston, eşti cel mai bun om de pe pământ!
— Nu m-ar mira, răspunse americanul râzând sănătos. Ah, apropo, căpitane: o sugestie importantă.
— Care?
— Dacă generalul vă propune să-l spânzuraţi pe derbedeu… ştiţi cum sunt militarii, nu-şi fac prea multe probleme din aşa ceva!
— Ei bine, Crockston?
— Ei bine, cereţi-i timp de gândire.
— Îţi promit.
Chiar în aceeaşi zi, spre marea uimire a echipajului, care nu era la curent cu întâmplările, Crockston, cu cătuşe la mâini şi la picioare, fu coborât de pe vas în mijlocul unui grup de vreo zece marinari, iar după o jumătate de oră, la cererea căpitanului Playfair, derbedeul cel ticălos traversa oraşul şi, în ciuda opoziţiei sale, se văzu zăvorât în cetăţuia din Charleston.

În ziua aceea şi în următoarele, descărcarea Delfinului continuă cu mare zor. Macaralele acţionate de abur ridicau necontenit încărcătura europeană ca să facă loc încărcăturii indigene. Populaţia oraşului era prezentă la interesanta operaţie, ajutându-i şi felicitându-i pe mateloţi. Puteai crede că acei viteji reprezentau nişte somităţi. Sudiştii îi ţineau în mare cinste, însă James Playfair nu le lăsa timp pentru amabilităţile americane; era mereu în spatele lor şi-i grăbea cu o înflăcărare al cărei motiv marinarii de pe Delfinul nu-l bănuiau.

După trei zile, în l8 ianuarie, primele baloturi de bumbac începură să se clădească în cală. Deşi pe James nu-l mai preocupa asta, casa Playfair and Co. făcea o afacere excelentă, obţinând pe un preţ foarte scăzut tot bumbacul care umplea cheiurile din Charleston.

De la Crockston nu primiră nici o veste în tot acel timp. Fără să facă vreo aluzie, Jenny era pradă unor temeri necontenite. Schimbată din cauza neliniştii, faţa îi vorbea elocvent, iar James Playfair o liniştea prin cuvinte încurajatoare.

— Am deplină încredere în Crockston, îi spunea. E un servitor devotat. Îl cunoşti mai bine decât mine, domnişoară Jenny, prin urmare ar trebui să fii pe de-a-ntregul liniştită. Peste trei zile, tatăl dumitale o să te strângă la piept, crede-mă pe cuvânt.

— Ah, domnule James! exclamă fata. Cum aş putea răsplăti vreodată un asemenea devotament? Cum vom găsi, tatăl meu şi cu mine, mijlocul prin care ne vom onora faţă de dumneavoastră?

— Vă spun când vom fi în apele Angliei, răspunse tânărul căpitan.

Jenny îl privi o clipă, îşi lăsă în jos ochii plini de lacrimi, apoi intră în cabina ei.

James Playfair spera că, până în clipa când tatăl îi va fi în siguranţă, fata nu va afla nimic despre cumplita lui situaţie; însă chiar în acea ultimă zi indiscreţia involuntară a unui

matelot o făcu să descopere adevărul. Răspunsul cabinetului din Richmond sosise în ajun printr-o ştafetă care reuşise să forţeze linia avanposturilor. Răspunsul era sentinţa de condamnare la moarte a lui Jonathan Halliburtt, iar acest nefericit cetăţean trebuia executat a doua zi în zori. Vestea apropiatei execuţii nu întârziase să se răspândească în oraş şi fu adusă la bord de unul dintre mateloţii Delfinului. Omul o aduse la cunoştinţa căpitanului fără să-şi închipuie că domnişoara Halliburtt putea s-o audă. Fata scoase un ţipăt sfâşietor şi căzu în nesimţire pe punte. James Playfair o duse în cabină, unde fură necesare cele mai atente îngrijiri ca s-o readucă la viaţă.

Când îşi redeschise ochii, îl văzu pe tânărul căpitan, care, cu un deget pe buze, îi cerea tăcere absolută. Ea reuşi să rămână liniştită, înăbuşindu-şi durerea violentă, iar James Playfair, aplecat la urechea ei, îi spuse:

— Jenny, peste două ore tatăl dumitale va fi în siguranţă aici, sau dacă nu, înseamnă c-am murit încercând să-l salvez!

Apoi părăsi duneta, zicându-şi: „Iar acum, trebuie să-l scot din închisoare cu orice preţ, chiar dacă va trebui să plătesc libertatea lui cu viaţa mea şi a întregului echipaj!”

Sosise ceasul acţiunii. Încă de dimineaţă, Delfinul era încărcat până la refuz cu bumbac; erau pline şi buncărele pentru cărbune. Peste două ore putea pleca. James Playfair îl scoase pe lângă North Commerciat wharf şi îl conduse în plină radă; era aşadar pregătit să profite de fluxul care urma să atingă înălţimea maximă la nouă seara.

Când James Playfair plecă de lângă fată, se făcuse deja şapte şi căpitanul dădu ordin să se înceapă pregătirile de plecare. Până acum, secretul fusese păstrat cu stricteţe de el, Crockston şi Jenny. Socoti că era bine să-l pună la curent cu situaţia pe domnul Mathew, şi o făcu chiar în clipa aceea.

— La ordinele dumneavoastră, răspunse domnul Mathew fără să facă nici cea mai mică observaţie. Rămâne pentru ora nouă?

— Pentru nouă. Daţi dispoziţie să se aprindă imediat focurile şi să fie aţâţate straşnic.

— E ca şi făcut, căpitane.

— Delfinul stă fixat de o singură ancoră. Vom tăia parâma şi o întindem fără să mai pierdem o secundă.

— Perfect.

— Aranjaţi să se pună un felinar în vârful catargului mare. Noaptea e întunecată şi se lasă ceaţa. Nu trebuie să riscăm să ne rătăcim când ne întoarcem la bord. Veţi lua până şi măsura de prevedere de a suna clopotul, de la orele nouă.

— Ordinele vă vor fi executate întocmai, căpitane.

— Iar acum, domnule Mathcw, pregătiţi şalupa. Aşezaţi în ea şase dintre cei mai vânjoşi vâslaşi pe care îi avem. Plec imediat, la White Point. V-o încredinţez pe domnişoara Jenny cât timp lipsesc, şi Cerul să ne aibă în pază, domnule Mathew.

— Cerul să ne aibă în pază! repetă secundul.

Apoi, imediat, dădu ordinele necesare pentru aprinderea cuptoarelor şi lansarea la apă a şalupei. Aceasta din urmă fu gata în câteva minute. După ce-şi luă un ultim rămas bun de la domnişoara Jenny, James Playfair coborî în şalupă şi putu vedea, în clipa când se desprindea de bord, torente de fum negru pierzându-se în ceaţa întunecată a cerului.

Bezna era profundă; vântul scăzuse; o linişte desăvârşită domnea peste rada imensă, ale cărei valuri păreau aţipite. Câteva lumini tremurau în spaţiul înserării: James Playfair apucase cârma şi, cu o mână sigură, îşi conducea ambarcaţiunea spre White Point. Era un drum de aproximativ două mile. În timpul zilei, James îşi stabilise exact punctele de reper, astfel că reuşi să ajungă în linie dreaptă la limba de pământ prin care oraşul Charleston înaintează în golf.

La Saint Philip bătea ora opt când şalupa atinse White Point.

Mai era de aşteptat o oră până la momentul fixat cu precizie de Crockston. Cheiul era absolut pustiu. Numai

sentinela bateriei din sud-est se plimba prin apropiere. James Playfair devora minutele. Timpul nu se scurgea decât după cât îi era lui de mare nerăbdarea.

La opt şi jumătate auzi zgomot de paşi. Îşi lăsă oamenii cu vâslele pregătite, gata de plecare, şi o luă înainte. După zece paşi, însă, întâlni o patrulă a pazei de coastă; vreo douăzeci de oameni în total. James scoase din centură un revolver, hotărât să-l folosească la nevoie. Dar ce putea face împotriva acestor soldaţi coborâţi până pe chei?

Şeful patrulei veni spre el şi, văzând şalupa, îl întrebă pe James:

— Ce barcă e aceea?

— Şalupa de pe Delfin, răspunse tânărul.

— Iar dumneata?

— Sunt căpitanul James Playfair.

— Vă credeam plecaţi şi ajunşi între timp în trecători.

— Sunt gata de plecare… trebuia chiar să fiu pe drum… însă…

— Însă?… insistă şeful patrulei.

Pe James îl străfulgeră o idee şi răspunse:

— Unul din mateloţii mei e închis în cetăţuie, şi pe legea mea, era cât pe ce să uit de el. Din fericire, mi-am amintit la timp şi am trimis câţiva oameni să-l ia.

— Ah! Ticălosul pe care vreţi să-l duceţi în Anglia?

— Da.

— L-ar fi putut spânzura tot aşa de bine aici ca şi acolo! zise paznicul de coastă, râzând de gluma sa.

— Sunt convins, răspunse James Playfair, dar e mai bine să se procedeze reglementar.

— Atunci, succes, căpitane, şi păziţi-vă de bateriile de pe insula Morris.

— Fiţi liniştit. Dacă am trecut de ele fără necazuri la venire, sper să şi ies de aici în aceleaşi condiţii.

— Drum bun.

— Mulţumesc.

— Cu acestea, mica trupă se îndepărtă şi ţărmul rămase scufundat în linişte.

Chiar atunci bătu ora nouă. Era momentul stabilit. James îşi simţea inima zbuciumându-i-se în piept, aproape să-l spargă. Se auzi un fluierat. James răspunse printr-un fluierat asemănător; apoi aşteptă, ciulindu-şi urechea şi, cu un semn al mâinii, ceru mateloţilor săi linişte deplină. Apăru un om înfăşurat într-un tartan larg, uitându-se în toate părţile. James alergă spre el.

— Domnul Halliburtt?

— Eu sunt, răspunse omul cu tartan.

— Ah! Cerul fie lăudat! strigă James Playfair. Îmbarcaţi-vă fără să pierdeţi o clipă. Unde-i Crockston?

— Crockston! făcu domnul Halliburtt pe un ton stupefiat. Ce vreţi să spuneţi?

— Omul care v-a eliberat, cel ce v-a condus aici, e Crockston, servitorul dumneavoastră.

— Omul care mă însoţea e gardianul cetăţuii! declară domnul Halliburtt.

— Gardianul? exclamă James Playfair.

Evident, nu pricepea nimic şi mii de temeri îl năpădiră.

— Sigur că da, temnicerul! strigă o voce cunoscută. Temnicerul doarme buştean în celula mea!

— Crockston! Tu! Chiar tu eşti! zise domnul Halliburtt.

— Stăpâne, nici un cuvânt! O să vă explicăm totul. E o chestiune de viaţă şi de moarte! În barcă, în barcă!

Cei trei bărbaţi urcară în şalupă.

— Trageţi! strigă căpitanul.

Cele şase rame căzură toate deodată.

— Drept înainte, comandă James Playfair.

Şi şalupa alunecă asemeni unui peşte pe valurile întunecate ale lui Charleston Harbour.

IX ÎNTRE DOUĂ FOCURI.

Împinsă de şase vâslaşi puternici, şalupa zbura pe apele radei. Ceaţa se îngroşa, iar James Playfair îşi putea urmări cu greu reperele stabilite pentru orientare. Crockston se

plasase în partea din faţă, pe când domnul Halliburtt ocupase un loc la pupa, lângă căpitan. Uluit la început de prezenţa servitorului său, prizonierul ar fi vrut să-i vorbească; însă acela, cu un gest, îl invită să rămână tăcut.

Totuşi, după câteva minute, când şalupa fu în plină radă, Crockston se hotărî să înceapă discuţia. Înţelegea cam ce întrebări se înghesuiau în mintea domnului Halliburtt.

— Da, bunul meu stăpân, zise el, gardianul e în locul meu în celulă, unde i-am administrat doi pumni zdraveni, unul în ceafă şi altul în stomac, pe post de narcotic, şi asta chiar atunci când îmi aducea mâncarea. Halal recunoştinţă! I-am luat boarfele, i-am luat cheile, v-am căutat, v-am condus dincoace de zidurile cetăţuii, pe sub nasul soldaţilor. Nimic mai uşor decât asta!

— Dar fata mea? întrebă domnul Halliburtt.

— La bordul navei care urmează să ne ducă în Anglia.

— Fata mea e aici! strigă americanul, zvâcnind de pe banchetă.

— Tăcere! ceru Crockston. Încă vreo câteva minute şi suntem salvaţi.

Şalupa zbura prin beznă, dar cam la voia întâmplării. James Playfair nu putea zări, din cauza pâclei, felinarele de pe Delfin. Ezita, neştiind ce direcţie să apuce, şi era atât de întuneric încât vâslaşii nu-şi vedeau nici măcar capătul vâslelor.

— Ei bine, domnule James?

— Trebuie să fi făcut mai mult de o milă şi jumătate, răspunse căpitanul. Nu vezi nimic, Crockston?

— Nimic. Şi am ochi buni, totuşi. Eh, o să ajungem îndată. Cei de pe navă n-au nici o îndoială…

Nici nu termină de vorbit când o rachetă brăzdă bezna şi se risipi în scântei la o înălţime considerabilă.

— Un semnal! strigă James Playfair.

— Drace! făcu Crockston. Trebuie că-i de la cetăţuie. Să aşteptăm urmarea.

A doua, apoi a treia rachetă fură lansate pe urmele celei dintâi şi aproape imediat acelaşi semnal se repetă la o milă în faţa şalupei.

— Asta vine de la fortul Sumter, observă Crockston. Se semnalizează evadarea! Trageţi tare la vâsle! S-a descoperit totul.

— Vâsliţi cu nădejde, prieteni! strigă James Playfair, îndemnându-şi mateloţii. Rachetele mi-au luminat drumul. Delfinul nu-i decât la opt sute de yarzi21 de aici. Aud de-acum clopotul de bord. Haideţi, nu staţi! Aveţi douăzeci de lire dacă ajungem în cinci minute!

Marinarii săltară şalupa, care părea că abia atinge valurile. Toate inimile îşi iuţiseră bătaia. Un tun bubui în direcţia oraşului şi, la douăzeci de braţe de barcă, Crockston mai mult auzi decât văzu trecând cu viteză un obiect care putea fi o ghiulea.

În acel moment clopotul Delfinului răsună cu toată puterea. Se apropiau. Câteva lovituri de vâslă şi barca acostă. Alte câteva secunde şi Jenny căzu în braţele tatălui său.

Şalupa fu ridicată neîntârziat, iar James Playfair se repezi pe dunetă.

— Domnule Mathew, avem presiune?

— Da, căpitane.

— Să se taie parâma şi, cu toată viteza, înainte!

Peste câteva clipe, cele două elice împingeau vaporul spre şenalul principal, îndepărtându-l de fortul Sumter.

— Domnule Mathew, nu ne putem gândi s-o luăm prin şenalurile insulei Sullivan; am cădea direct sub focurile confederaţilor. Să ne ţinem cât mai aproape posibil de partea din dreapta a radei, chiar riscând să primim loviturile bateriilor federale. Aveţi un om priceput la cârmă?

— Da, căpitane.

— Daţi ordin să se stingă felinarele şi focurile de bord. Ajunge, şi încă peste cap, cu sclipirile prodige de maşină; dar pe acestea nu le poţi împiedica.

În timpul conversaţiei pomenite, Delfinul înainta cu o viteză uimitoare; vrând să ajungă însă în partea dreaptă a lui Charleston Harbour, fusese obligat să treacă printr-un şenal care îl apropia pentru moment de fortul Sumter, şi se găsea la nici o jumătate de milă depărtare când ambrazurile fortului se luminară toate deodată şi un uragan de fier trecu prin faţa vaporului cu o bubuitură înspăimântătoare.

— Prea devreme, nepricepuţilor! strigă domnul James Playfair, izbucnind în râs. Forţează, forţează, domnule inginer! Trebuie să ne strecurăm printre două salve!

Fochiştii îndopau cuptoarele, iar Delfinul fremăta din toate încheieturile sub acţiunea maşinii aflate în plin efort, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se dezmembra.

Chiar atunci se auzi a doua detunătură şi o nouă ploaie de proiectile şuieră prin spatele vaporului.

— Prea târziu, imbecililor! strigă tânărul căpitan, răcnind de-a binelea.

Crockston, aflat pe dunetă, strigă şi el:

— Unu la mână! Încă vreo câteva minute şi am terminat cu confederaţii.

— Prin urmare crezi ca n-avem de ce să ne mai temem de fortul Sumter?

— Deloc, doar de fortul Moultrie, de la capătul insulei Sullivan; dar acela nu ne poate face necazuri decât vreo jumătate de minut. Să-şi aleagă, deci, bine clipa şi să ţintească perfect, dacă vrea să ne dea gata. Ne apropiem.

— Bun! Poziţia fortului Moultrie o să ne îngăduie să intrăm drept în senatul principal. Foc, foc!

În aceeaşi secundă, ca şi cum James Playfair ar fi comandat el însuşi deschiderea focului, fortul se lumină de o întreită linie de fulgere. Izbucni un vacarm îngrozitor, urmat de trosnituri produse la bordul vaporului.

— De data asta ne-au atins! constată Crockston.

— Domnule Mathew, strigă căpitanul spre secundul său postat la prova. Ce s-a întâmplat?

— Capătul avansat al bompresului e în apă.
— Avem răniţi?
— Nu, căpitane.
— Ei bine, la naiba cu arborada! Înainte! Înainte, în şenal! Şi manevraţi spre insulă.
— I-am străpuns pe sudişti! exclamă Crockston. Iar dacă tot trebuie să primim ghiulele în carcasă, le prefer pe cele din nord. Se înghit mai uşor!
Într-adevăr, pericolul nu trecuse cu totul şi Delfinul nu se putea socoti scăpat; căci, dacă insula Morris nu era încă înzestrată cu piesele redutabile care fură montate acolo câteva luni mai târziu, tunurile şi mortierele sale puteau scufunda totuşi cu uşurinţă o navă de felul Delfinului.
Pentru federaţii de pe insulă şi de pe navele blocadei, alarma fusese dată de salvele fortului Sumter şi Moultrie. Asediatorii nu puteau înţelege ce era acest atac nocturn, care nu părea îndreptat împotriva lor; trebuiau să fie totuşi pregătiţi, şi chiar erau gata să răspundă.
La asta se gândea James Playfair pe când înainta prin strâmtorile insulei Morris şi avea toate motivele să se teamă, fiindcă după un sfert de oră întunericul fu brăzdat de lumini; o ploaie de bombe mici căzu în jurul vaporului, făcând apa să ţâşnească până deasupra bastingajelor; câteva chiar loviră puntea Delfinului, dar cu baza lor, ceea ce salvă nava de la o pieire sigură. Într-adevăr, bombele acelea, cum s-a constatat mai târziu, trebuiau să explodeze în sute de bucăţi şi fiecare din ele să răspândească pe o suprafaţă de o sută douăzeci de picioare pătrate un incendiu pe care nimic nu-l putea stinge timp de douăzeci de minute. O singură bombă ar fi putut incendia o navă. Din fericire pentru Delfin, ele reprezentau o invenţie recentă şi erau încă departe de a atinge perfecţiunea; odată lansate în aer, o mişcare de rotaţie greşită le ţinea înclinate şi, în momentul căderii, loveau cu baza în loc să lovească numai cu vârful, unde se afla mecanismul de percuţie. Doar acest viciu de construcţie salvă Delfinul de la catastrofa iminentă;

căderea acelor bombe nu prea grele îi produse prea puţine pagube şi, sub presiunea aburului supra-încălzit, el continuă să avanseze prin şenal.

Atunci, în ciuda dispoziţiilor primite, domnul Halliburtt şi fiica sa veniră lângă James Playfair, pe dunetă. Acesta vru să-i oblige să intre din nou în cabina lor, însă Jenny declară că va rămâne lângă căpitan.

Cât despre domnul Halliburtt, care începea să cunoască nobila comportare a salvatorului său, îi strânse mâna fără să poată rosti vreun cuvânt.

Delfinul înainta cu mare viteză spre ieşirea în ocean; mai avea de străbătut trei mile prin şenal până să se vadă ajuns în apele Atlanticului; dacă intrarea în şenal era liberă, era salvat. James Playfair cunoştea la perfecţie toate secretele golfului Charleston şi îşi conducea nava prin întuneric cu o siguranţă neîntrecută. Avea deci toate motivele să creadă în succesul cursei sale cutezătoare, când un matelot de pe teuga din faţă strigă:

— O navă!

— O navă?! exclamă James.

— Da, în direcţia babord.

Ceaţa se ridicase şi îngăduia să se zărească o fregată mare, manevrând să închidă şenalul şi să blocheze trecerea Delfinului. Vasul trebuia să prindă viteză cu orice preţ, prin suprasolicitarea maşinii, altfel totul era pierdut.

— Cârma la tribord! Până la capăt! strigă căpitanul.

Apoi se năpusti pe pasarela de deasupra maşinii. Din ordinul lui, o elice fu oprită şi, sub acţiunea celeilalte, Delfinul manevra cu o rapiditate uluitoare într-un cerc foarte mic, de parcă s-ar fi învârtit pe loc. Evitase în felul acesta să gonească de-a dreptul spre fregata federală şi, ca şi ea, avansa spre intrarea în şenal. Totul devenea acum o chestiune de viteză.

James Playfair înţelese că în asta stătea salvarea lui, salvarea domnişoarei Jenny şi a tatălui ei, salvarea întregului echipaj. Fregata avea un avans considerabil

asupra Delfinului. După norii de fum negru care îi ieşeau din coş se vedea că-şi înteţea focurile. James Playfair nu era omul care să rămână mai prejos.

— Unde aţi ajuns? îi strigă inginerului mecanic.

— La presiunea maximă, răspunse acesta. Aburul scapă prin toate supapele.

— Blocaţi supapele, porunci căpitanul.

Iar ordinul îi fu executat cu riscul de a arunca în aer vasul.

Delfinul începu să meargă încă şi mai repede; mişcările pistoanelor se succedau cu o iuţeală înspăimântătoare; toate plăcile de postament ale maşinii trepidau sub aceste lovituri precipitate, şi era acolo un spectacol care ar fi făcut să tremure până şi inimile cele mai tari.

— Forţaţi! striga James Playfair. Forţaţi mai departe!

— Cu neputinţă! răspunse curând inginerul. Am închis supapele ermetic. Cuptoarele sunt pline până la refuz.

— Nu contează! Vârâţi în ele bumbac îmbibat cu alcool! Trebuie să trecem cu orice preţ şi să depăşim fregata asta blestemată!

Auzind cuvintele acelea, până şi mateloţii cei mai curajoşi se uitară unii la alţii, dar nu ezitară. Câteva baloturi de bumbac fură aruncate în cuptoarele maşinii. Fu desfundat un butoiaş de alcool şi, nu fără pericol, substanţa inflamabilă fu turnată în vetrele incandescente. Fochiştii nu se mai puteau înţelege de mugetul flăcărilor. Curând, metalul cuptoarelor se încinse până la alb; pistoanele se mişcau într-un du-te-vino asemănător cu cel al pistoanelor unei locomotive; manometrele indicau o presiune înspăimântătoare; vaporul zbura pe valuri; încheieturile carcasei trosneau; coşul arunca torente de flăcări amestecate cu vârtejuri de fum; Delfinul prinsese o viteză cumplită, nebunească, dar în felul acesta învingea fregata, o depăşea, se îndepărta de ea şi, după zece minute, ieşea din şenal.

— Salvaţi! strigă căpitanul

— Salvaţi! răspunse echipajul bătând din palme.

Farul din Charleston începea să dispară la sud-vest; sclipirile lui, păleau şi te puteai crede în afară de orice pericol, când o bombă lansată de o canonieră care patrula în larg ţâşni şuierând prin întuneric. Era uşor să-i urmăreşti traiectoria graţie rachetei ce lăsa în urmă o linie de foc.

A fost un moment de tulburare imposibil de descris; toţi tăceau şi fiecare urmărea cu ochi îngroziţi parabola descrisă de proiectil; nu se putea face nimic spre a-l evita şi, după o jumătate de minut, el căzu cu un zgomot înfricoşător în partea din faţă a Delfinului.

Înspăimântaţi, marinarii se retraseră spre pupa şi nimeni nu îndrăzni să avanseze un pas, pe când racheta ardea sfârâind zgomotos.

Unul singur însă, cel mai curajos dintre toţi, alergă spre acea formidabilă maşinărie destinată distrugerii. Era Crockston. Apucă bomba cu braţele lui viguroase, în vreme ce mii de scântei ţâşneau din capătul ei; apoi, cu un efort supraomenesc, o azvârli peste bord.

Abia atinsese suprafaţa apei, că o explozie înspăimântătoare se şi făcu auzită.

— Uraa! Uraa! strigă într-un singur glas întreg echipajul Delfinului, pe când Crockston îşi freca mâinile.

Puţin mai târziu, vaporul despica în mare viteză apele Atlanticului; coasta americană dispărea în beznă, iar sclipirile îndepărtate care se încrucişau la orizont arătau că înfruntarea dintre bateriile insulei Morris şi forturile din Charleston Harbour luase amploare.

X SAINT MUNGO.

A doua zi în zori coasta americană dispăruse. Nici o navă nu se vedea la orizont şi Delfinul, reducându-şi viteza cumplită, se îndrepta mai liniştit spre Bermude. A urmat traversarea Atlanticului, e inutil s-o mai povestim. Nici un incident n-a avut loc pe drumul de întoarcere, iar la zece zile după plecarea din Charleston îşi făcură apariţia coastele Irlandei.

Ce s-a întâmplat între tânărul căpitan şi fată? Oricine îşi va da seama, chiar şi cei mai puţin perspicace. Cum putea răsplăti domnul Halliburtt devotamentul şi curajul salvatorului său dacă nu făcându-l cel mai fericit dintre oameni? James Playfair nu aşteptase să ajungă în apele Angliei ca să dezvăluie tatălui şi fiicei sentimentele care i se revărsau din inimă, iar dacă ar fi să-l credem pe Crockston, domnişoara Jenny primi mărturisirea cu un aer fericit pe care nici măcar n-a încercat să-l ascundă.

Se întâmplă deci că, în ziua de l4 februarie a acelui an, o mare mulţime se adunase sub bolţile grele de la Saint Mungo, vechea catedrală din Glasgow. Erau acolo marinari, negustori, industriaşi, magistraţi, lume de tot felul. Viteazul Crockston era martorul domnişoarei Jenny, îmbrăcată mireasă, iar onorabilul om strălucea într-un costum de un verde crud, cu butoni aurii. Unchiul Vincent stătea mândru alături de nepotul său.

Pe scurt, fu celebrată căsătoria lui James Playfair de la firma Playfair and Co., din Glasgow, cu domnişoara Jenny Halliburtt, din Boston.

Ceremonia fu îndeplinită cu mare pompă. Toţi cunoşteau povestea Delfinului şi toţi găseau că devotamentul tânărului căpitan era în mod echitabil recompensat. Doar el îşi zicea că plata întrecea propriile sale merite.

Seara, mare sărbătoare la unchiul Vincent, masă mare, bal mare şi generoasă împărţire de şilingi mulţimii adunate în Gordon street.

Toţi erau mulţumiţi de căsătorie, unii de propria lor fericire, ceilalţi de fericirea altora – lucru care nu se întâmplă întotdeauna la ceremonii de acest fel.

Seara, când mulţimea invitaţilor se retrăsese, James Playfair se duse la unchiul său şi-l sărută pe amândoi obrajii.

— Ei bine, unchiule Vincent? îi zise.

— Ei bine, nepoate James?

— Eşti mulţumit de fermecătoarea încărcătură pe care am adus-o la bordul Delfinului reluă căpitanul Playfair arătând spre tânăra şi curajoasa femeie.

— Cred şi eu! răspunse onorabilul negustor. Mi-am vândut bumbacul cu un profit de trei sute şaptezeci şi cinci la sută!

SFÂRŞIT

1Denumire sub care este cunoscută partea de nord a Scoţiei. (N. trad.) 2Etambou: element de rezistenţă al scheletului unei nave, amplasat la pupa, şi care susţine cârma. (N. trad.) 3Denumire dată în Anglia unui căpitan al marinei comerciale. (N. aut.) 4Literal: the cotton famine. (N. aut.) 5Instrument care, cu ajutorul unor ace mişcate sub nişte cadrane gradate, indică viteza navei. (N. aut.) 6Şapte leghe şi 87 sutimi. Mila marină are l852 metri. (N. aut.) 7Mici ridicături din piatră. (N. aut.) 8Teugă: construcţie situată deasupra punţii superioare, la prova unei nave, în interiorul căreia sunt amenajate magazii, mai rar locuinţe pentru echipaj. (N. trad.) 9Bompres: arbore aproape orizontal, montat la prova navei şi servind la susţinerea pânzelor triunghiulare. (N. trad.) 10Literal: cat of nine tails, bici făcut din nouă curele, foarte folosit în marina engleză. (N. aut.) 11Ziar dedicat în întregime abolirii sclaviei. (N. aut.) 125556 metri, cu ceva mai mult de 5 kilometri şi jumătate. (N. aut.) 13Nume dat părţii din spate a vaselor americane. (N. aut.) 14Astfel este numit mecanicul în marina engleză. (N. aut.) 15Braţ – unitate de măsură folosită în marină: un braţ l,83. (N. trad.) 16Instrumente de măsurat viteza unei nave. (N. trad.) 175 kilometri. (N. aut.) 18În jur de 5 milioane de franci. (N. aut.) 19Cheiul de nord, destinat mărfurilor (N. trad.) 20Jefferson Davis (l808-l889), preşedintele Confederaţiei statelor sclavagiste din Sud în

timpul războiului de secesiune. (l86ll865) (N. trad.) 21Ân jur de 700 de metri. (N. aut.)